UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

12 - 19
ЛИПНЯ
Число No 28 - 29
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLV VOL. XLV
JULY 12 - 19, 1973

ПОХОРОН ВЛАДИКИ ВАСИЛЯ ВЕЛИЧКОВСЬКОГО

В четвер, 5 липня відбувся в Вінніпезі похорон Луцького Єпископа Преосвященного Василя Величковського.

Владика Величковський побував передтим із відвідинами в США, а відтак повернувся до Вінніпеґу, де захворів й пішов на лікування до шпиталю „Мізерікордія". Тут в тиждень пізніше помер наслідком ослаблення серця.

Похорон Владики-Ісповідника відбувся в четвер, 5 липня з катедральної церкви св. Володимира і Ольги в Вінніпезі.

В похороні взяли участь всі канадські українські Владики, Преосв. Иосиф (Шмондюк) із Стемфорду, Преосвящ. Ярослав (Габро) з Чікаґо та Преосвящ. Василь (Лостен) з Філядельфії.

ВПреосвящ. Митрополит Амврозій (Сенишин) не міг узяти участи, бо в тому часі перебував у Римі. На похорон прибув теж Преосвящ. Іван (Прашко) з Австралії.

На похороні був приявний теж французький єпископ із Ст. Боніфас, Преосвящ. Бодо.

В похороні брали участь майже всі священики Вінніпезької Архиєпархії та о. М. Бутринський із Чікаґо.

Похорон розпочався в середу, 4-го липня вечером, а закінчення похорону та Архиєрейську заупокійну св. Літургію відслужено в четвер. В часі св. Служби Божої співав парафіяльний хор церкви св. Покрови. Прощальне слово в середу вечером сказав едмонтонський Владика Ніл, а в четвер пращали покійного Владику-Страдальця ВПреосвящ. Митрополит Максим (Германюк) та Преосвящ. Ярослав (Габро).

Тлінні останки Владики Василя зложнео на вічний спочинок на українськім цвинтарі Всіх Святих.

США дозброюються

Не зважаючи на переговори із СССР у справі обмеження зброєнь, американське міністерство війни переводить модернізацію всіх родів зброї американських військ.

Згадане міністерство опублікувало плян виробництва нової зброї та воєнного устаткування на найближчих 10 років. Цей плян предбачує м.ін. виготовлення чимало нового виряду. Воєнна маринарка вже замовила 134 нових морських бойових літаків Ф-14-Томкет, які можуть за допомогою ракет нищити ворожі літаки та ракети. Кошт побудови одного літака Ф-14 Томкет: 25.8 мільйонів долярів.

Командування сухопутніх військ домагається нових гелікоптерів, що їх можна би вживати у боях з ворогом та перевозити ними військові частини. Інші гелікоптери служитимуть для перевозу військового устаткування та припасів. Військові фахівці вважають, що в той спосіб війська НАТО в Европі, де є теж американські вояки, зможуть, на випадок війни, подолати советські танки, що їх СССР має в Европі більше, як їх мають війська НАТО. Кошт виробництва тих гелікоптерів сягатиме понад два й пів мільярда долярів.

США мають тепер три літаконосці, порушувані атомною енергією, а четвертий „Айзенгавер" буде спущений на воду в 1974 році.

Американська воєнна маринарка хоче будувати коштом одного мільярда долярів ще один атомний літаконосець СВН-70, що його будова мала б бути закінчена 1980 року. Американське летунство невдоволене із теперішнього Б-52 й має готові пляни нового бомбовика Б-1, який мігби летіти двічі скорше, як теперішний Б-52, везти два й пів разів стільки атомних бомб й скоро міняти свою висоту польоту. Американське летунство домагається 244-ох таких літаків, коштом 11.3 мільярдів долярів. Виробництво тих літаків мало би зачатися в 1975 році.

В будові вже є нові аме-
(продовження на стор. 8.)

В Едмонтоні треба мати готівку на ґазоліну

У зв'язку з численними грабежами ґазолінових станцій у Едмонтоні, нафтова компанія Імпіріял Ойл видала доручення своїм ґазоліновим станціям, що відкриті цілу ніч, щоб принимали заплату за продану ґазоліну лише або в формі посвідок („кредитових карток"), або відчисленою готівкою, що її працівники ґазолінових станцій вкидатимуть негайно до окремих безпечних сховищ, з яких важко буде грабіжникам забрати гроші. Автомобілісти мусять мати докладно відчислені гроші за ґазоліну, бо продавці не матимуть здачі.

ЗНАЙШЛИ НАРКОТИКИ

Канадська поліція Ар-Сі Ем-Пі, канадська військова поліція та американське бюро для боротьби з наркотиками, знайшли сховані на узберіжжі Ванкуверського острова 800 фунтів наркотики гашішу та 200 фунтів наркотики маріхуани.

За інформаціями, що їх канадська поліція одержала із США, ці наркотики привезло з Далекого Сходу колишнє американське воєнне судно для виловлювання мін.

НЕ КОРИСТАЮТЬСЯ ВИНАЙМЛЕНИМИ ПРИМІЩЕННЯМИ

Деякі посли висунули в федеральному парламенті заміт, що часто федеральні міністерства платять за винайм будинків для своїх відділів у різних місцевостях Канади, а ці бюра стоять пусткою.

Консервативний посол із Ред Дір А. Товерс сказав, що в минулому бюджетовому році федральний уряд заплатив за винайм приміщення в Ванкувер 116,000 долярів, а це приміщення стояло протягом 3 і пів місяців пусткою.

Виною в цьому є система винайму приміщень для бюр різних міністерств. Тепер приміщення вибирає собі кожне міністерство, а чинш за винайм платить міністерство публічних робіт.

Фінансовий комітет парляменту запропонував, щоб кожне міністерство, яке винаймає для себе десь приміщення платило за його винайм власними фондами.

Знижено особистий податок

ПЛАТНИКИ ПОДАТКУ СКОРИСТАЮТЬ НЕБАГАТО

Канадський парлямент ухвалив зміни в системі платности особистого податку канадців, які заробляють менше, як 10,000 дол. річно. Закон увійде в життя щойно після його затвердження сенатом та формальним затвердженням ґенерального ґубернатора Канади Р. Міченера.

В цілому канадці, що заробляють річно менше як 10,000 дол. заплатять 1.3 мільярда долярів річно менше державному скарбові. Цього року, з уваги на те, що закон ухвалено вже в часі податкового року, уряд дістане менше 900 мільйонів долярів, бо знижка податку обов'язуватиме лише від дня ухвалення закону.

Властиво парлямент ухвалив знизити особистий податок на 5%, одначе 1 липня 1971 року парлямент рішив стягати з усіх платників особистого податку додаткових 3% на покриття державного дефіциту й того закону досі не відкликано. Так, що практично канадці, що заробляють менше, як 10,000 долярів річно, матимуть лише 2% знижки особистого податку.

Для пересічного платника податку ухвалена парляментом знижка означає заощадження при кінці року від 100-500 долярів річно на особистому податкові, залежно від висоти його заробітку, а одружений канадець із двоїма дітьми, який заробляє річно 5,000 долярів буде платити тепер 137.00 долярів менше особистого податку. Хто з такою самою родиною заробляє річно 8,000 долярів, буде платити 141.00 долярів менше.

Назагал усі політичні партії прийняли прихильно зміну податкового закону, хоч фінансовий критик прогресивно - консервативної партії адв. М. Лямберт висунув заміт, що невелика знижка особистого податку не буде мати для його платників великого значення в порівнанні із постійним зростом цін.

Міністер фінансів Дж. Турнер заповів, що він на слідуючий рік подасть парляментові внесок про дальшу знижку особистого податку відповідно до зросту цін за прожиток.

Кромі того парлямент ухвалив ще два додатки до податкового закону, що матимуть значення для фармерів. Закон передбачує полегші для фармерів, що ведуть молочарське господарство, які зможуть відтягати більше, як досі на рахунок засновного капіталу із грошей, що їх дістають із продажу молока. Фармери, які вирощують збіжжя, зможуть складати податкові звіти із прибутку за зібране збіжжя щойно після продажу зібраного збіжжя. Тепер фармери подають звіт зі свого прибутку в тому році, в якому доставлять збіжжя до елевейторів.

Чому СССР хоче спеціяльних прав в США

В часі недавнього побуту в США секретар центрального Комітету совєтської комуністичної партії Л. Брежнєв домагався признання для СССР окремих пільгових митних оплат на совєтські товарі, продавані до США.

Такими правами користуються заприязнені з США держави. Американський сенат, покищо, ще цієї справи не поладнав, бо домагається, щоб уряд СССР видав закон, на основі якого совєтські жиди, що хочуть виїхати до Ізраїля, були би звільнені від заплати окремого податку, як звороту коштів за їхню науку та фаховий вишкіл.

Американці вагаються з признанням спеціяльних прав СССР ще й тому, що знижка митних оплат на імпортовані совєтські товари могла би відбитися й на продажеві американських товарів прим. на основі теперішньої митної оплати пляшка совєтської водки коштує в США 7.50 долярів, а на основі зниженої ціни коштувала би лише 3.50 дол.

Д. Донцов не хотів жити в Берліні

Польський журнал „Культура", що виходить у Парижі, помістив згадки про смерть видатного українського діяча д-ра Д. Донцова, який недавно помер у Монреалі. В згадці сказано, що д-р Донцов, який перед війною редаґував у Львові журнал „Літературно-науковий вісник", перед вибухом німецько-польської війни був арештований польською поліцією й засланий до польського концентраційного табору в Березі Картузькій. З табору визволили його щойно німецькі війська й німецьке командування перевезло його до Берліну. Одначе Донцов не хотів залишитися в Берліні та евентуально співпрацювати з німцями, але переїхав до Румунії, де дістав у польській амбасаді польський пашпорт, на основі якого перебував у Румунії до кінця війни. Після війни переїхав до Франції, а звідти до Канади, де проживав у Монреалі до кінця свого життя.

ВІЙСЬКОВИКИ МІЖ АМЕРИКАНСЬКИМИ ДИПЛОМАТАМИ

В 46 державах, де є американські дипломатичні представництва, є теж представники американської армії числом 1,245 старшин та 828 вояків.

Зросла сума допомог безробітним

В квітні ц.р. виплачено на допомогу безробітним 202 мільйони долярів, на 28 мільйонів більше, як у квітні минулого року.

Від 1 січня до 3 квітня ц.р. виплачено на допомогу безробітним суму 883 мільйони долярів.

В квітні ц.р. користало з допомоги безробітним 1,003,000 осіб. В квітні число безробітних зменшилося.

АРХИЄПИСКОП А. ДЖОРДАН НА ПЕНСІЇ

Едмонтонський Архиєпископ 71-річний ВПреосвященний Антін Джордан проголосив, що він уступає зі свого становища бо, на його думку, його обов'язки краще зможе виконати молодший єпископ.

Папа Павло VI прийняв резиґнацію ВПреосвящ. Джордана й призначив його наслідником 49-річного Преосвящ. Иосифа МекНіла зі Ст. Джон, Ню Бранcвік, який перебере свій уряд у вересні.

Преосв. МекНіл був уже давніше в Едмонтоні й є дещо обзнайомлений із відносинами едмонтонських римо-католицьких парафій. Едмононтська римо-католицька Архиєпархія має приблизно 150,000 вірних, з того прибл. 100,000 в Едмонтоні.

До приходу нового Архиєпископа справи Едмонтонської римо-католицької Архиєпархії вестиме ґенеральний вікарій монс. Е. Донаґу, що його вибрали архиєпископські дорадники — керівником Архиєпархії.

Короткі вістки

* **Управа міста** Едмонтону звернулася з проханням до федерального уряду, щоб той дав допомогу в сумі 55,000 долярів на прослідження можливости перенесення залізничних рейок обох залізниць Сі-Ен-Ар та Сі-Пі-Ар поза осередок міста.

* **До Алберти прибудуть** незабаром два советські ветеринарі та два голови тваринних колгоспів, щоб закупити 600 молодих ялівок та бугаїв по ціні від 400-800 долярів за штуку.

* **22 албертські міністри** склали прем'єрові П. Логидові звіти із свого нерухомого майна та своїх уділів („шерів") у різних компаніях. Прем'єр домагався цих звітів, щоб могли перевірити, чи дехто з міністрів не має уділів у фірмах, які мають контракти на виконання робіт для провінційного уряду.

* **В провінції** Ню Бранcвік відбулися додаткові вибори до провінційної леґіслятури. В виборах перемогли ліберали, відбираючи посольський мандат від консерватів. В леґіслятурі в Ню Бранcвік є тепер 32 консервати, 25 лібералів та один незалежний консерват.

* **В Канаді значно** зменшилося число охотників до військової служби. Протягом перших п'яти місяців цього року зголосилося всього 3,140 охотників, або на 20% менше, як було в тому самому часі минулого року.

* **В квітні ц.р. канадці** позичили в банках 12 мільярдів 240 мільйонів долярів, або на 21.3% більше, як у березні цього року. З того 7,760 мільйонів позичено в чартерованих банках. 360 мільйонів долярів банки позичили в формі персональних позичок.

* **Цього року** розпічнеться будова шляху з Юкону до Тихого Океану. Кошт будови 37 миль дороги до Каркросс на Юкон до кордону Британської Колюмбії та Аляски перевищить суму 10 мільйонів долярів.

* **Канадський уряд дав** Етіопії (Абісинії) 1,600,000 долярів на боротьбу із тваринною пошестю. Туди поїде теж 7-ох канадських ветеринарів, що допомагатимуть абісинським ветеринарам боротися з заразою.

* **Фірма Піттс у Монреалі** підписала умову на будову доїздів до летунських розгонових шляхів на будучому летовищі в Мірабель, біля Монреалю. Кошт будови: понад 18 мільйонів долярів. Праці будуть закінчені в осені 1974 року.

* **Канада продасть** азійській державі Банґлядеш залізничі рейки вартости 11 мільйонів долярів. У зв'язку з тим приїде до Канади 5 залізничих фахівців, щоб обзнайомитися з методами залізничого будівництва в Канаді.

* **На 31 січня** в канадському федеральному міністерстві рільництва працювало 9,057 постійних працівників.

* **В Манітобі шириться** епідемія віспи. Досі зголошено 761 випадків захворіння, головно поміж дітьми, що не були защіплені проти віспи.

* **В місяці квітні було в** Канаді 107 штрайків, у яких брало участь 23,185 осіб. Наслідком штрайків втрачено 243,680 робочих днів.

* **Федеральний міністер** здоров'я Лалонде сказав у парляменті, що протягом бюджетового року 1972-73 уряд виплатив два й пів мільярда на пенсії для старших громадян, 550 мільйонів на родинні допомоги та 82 мільйони на допомогу дітям.

* **Члени жидівської Ліги** оборони спалили в Ню Йорку автомобіль совєтського дипломатичного представництва на знак протесту проти відвідин Брежнєва в США, заявляючи, що „відпруження між США та СССР ніколи не прийде по трупах совєтських жидів".

* **Одною з головних** справ, що над нею радитимуть прем'єри Західніх канадських провінцій та федеральний прем'єр П. Трюдо й федеральні міністри на конференції в Калгари, в днях 25-26 липня, буде масовий виїзд фармерів із фарм до міст у Саскачевані.

„Українські Вісті" в четвер, 19 липня не вийдуть. В той час працівники нашої газети матимуть літній відпочинок. Чергове число опісля вийде в четвер, 26 липня. 19 липня „УВісті" не вийдуть

ОЛЕКСАНДРІВСЬКИЙ ВОДОПАД, 45 миль на північ від албертської границі, подібний до водопаду Ніягара; з нього спадає вода 140 стіп вдолину. На відстані однієї милі знаходиться водопад Люїзи, 46 стіп заввишки. Обидва водопади знайомі жителям західньої Арктики, проте мало хто з інших канадців знає їхні назви. Масового напливу туристів у канадську Арктику можна сподіватися аж за кілька років, але сьогодні оцінюється, що їх прибуватиме щороку близько 20,000. Безплатну брошуру „Експлорерс Ґайд" можна отримати у: Травел Арктік, Єлловнайф, Нортвест Територіс. У цій публікації подано вичерпні інформації про те, що повинен знати відвідувач, який уперше приїжджає у північний край.
Фото: Файненшел Пост

День БУКК - 15 Липня на Єпархіяльній оселі

П'ЯТА НЕДІЛЯ ПІСЛЯ СШЕСТЯ

22 липня

ЛИСТ ДО РИМЛЯН: зач. 103

Брати, бажання мого серця і молитва до Бога є за них на спасіння. Бо свідчу їм, що мають ревність Божу, але нерозумну. Бо не розуміючи справедливости Божої і стараючися свою поставити, не покорилися справедливості Божій. Бо ціль закону — Христос для справедливости кожному віруючому. Бо Мойсей пише, що чоловік, котрий сповняє справедливість із закону, житиме в ній. А про справедливість з віри так говорить: Не кажи в своїм серці: Хто вийде на небо? себто щоб Христа спровадити. Або: Хто зійде в безодню? себто щоб Христа вивести з мертвих.

Або що говорить? Близько тебе є слово в твоїм серці, се є слово віри, котре проповідуємо. Коли твоїми устами визнаватимеш Господа Ісуса і віритимеш у твоїм серці, що Бог підняв його з мертвих, спасешся.

Бо серцем віруєтся для справедливости, а устами визнається для спасіння.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 28

У той час, коли прийшов Ісус у Гадаринську землю, заступили йому дорогу два біснуваті, що вийшли з гробовищ, вельми люті, так що ніхто не важився переходити тією дорогою. І ось вони закричали, кажучи: Що нам і тобі, Ісусе, сину Божий. Чи ти прийшов перед часом мучити нас?

А оподаль від них паслося велике стадо свиней. І біси просилися в нього: „Коли нас проганяєш, то дозволь нам увійти у стадо свиней".

І сказав до них: „Ідіть!" І вони вийшли і увійшли у свині і ось усе стадо кинулось із кручі в море та й погинуло у водах.

А пастухи повтікали і, прийшовши в город, розказали все про біснуватих. І ось увесь город вийшов Ісусові назустріч, та побачивши його, просили, щоб відійшов з їх сторін. І увійшовши у човен, переплив і прибув у свій город.

---o---

ШОСТА НЕДІЛЯ ПІСЛЯ СШЕСТЯ

29 липня

ЛИСТ ДО РИМЛЯН: зач. 110

Брати, маючи дари по даній нам ласці різні, чи то пророцтво, по мірі віри, чи служіння, то в служінні, чи хто навчає, в навчанні, чи хто напоминає, в напоминанні, хто роздає, в простоті, хто старшує, в старанності, хто милосердиться, в радості.

Любов нехай буде нелицемірна. Ненавидьте зла, горніться до доброго, любіть один одного братньою любов'ю, випереджайте один одного пошаною.

У ревності не будьте лініві, духом горіть. Господу служіть, радійте надією, в горі будьте терпеливі, в потребах святих співдійте, зберігайте гостинність.

Благословіть тих, що вас переслідують, благословіть, а не кляніть.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 29

У той час, Ісус увійшовши в човен, переплив і прибув у свій город. І ось принесли до нього розслабленого, що лежав на постелі.

А Ісус, як побачив їх віру, промовив до розслабленого: „Бодрися, сину. Прощаються тобі твої гріхи".

Тоді деякі книжники сказали про себе: «Він хулить». А Ісус пізнав їх гадки і сказав: „Чого ви лукаве думаєте в серцях ваших? Бо що легше, сказати: прощаються тобі гріхи, — чи сказати: встань і ходи? Та щоб ви знали, що Син чоловічий має на землі власть прощати гріхи". — тоді каже до розслабленого :„Встань, візьми свою постіль і йди до свого дому".

І той устав і пішов до свого дому. А народ, побачивши, здивувався і славив Бога, що таку силу дав людям.

ВІДВІЧНИЙ ВОРОГ

о. В. Л.

П'ята неділя — Євангелія від Матея 8, 28 — 34 (зач. 28)

На те явився Син Божий, щоб знищити діла диявола (1 Ів. 3, 8).

1. У своєму земному житті Ісус Христос був рідко коли, і то завжди лише коротко, поза межами Палестини. Малою дитиною Він прожив рік до двох років у Єгипті, куди св. Родина втекла перед небезпекою, що грозила маленькому Ісусові від Ірода Великого. Своїм перебуванням у Єгипті Ісус Христос освятив ту поганську країну. Вона стала одною з перших областей Христової Церкви, осередком християнської науки і колискою християнського чернечого життя. В єгипетських пустинях жили, зразу одинцем, а відтак у спільних обителях, перші християнські ченці, сіль землі і світло світу.

А поза тим, у дозрілому віці, Ісус Христос усього чотири рази вийшов був з меж Палестини, раз до близької Фінікії, а три рази поза Йордан. Останній раз він пішов з апостолами за Йордан по воскресенні Лазаря, бо жиди після того туда вирішили були вбити обох, Ісуса Христа і Лазаря, можливо якнайскоріше. Таким способом Ісус Христос відсунув реченець своєї смерти до Пасхи, щоб згідно зі старозавітними пророцтвами і прообразами вмирати точно в день Пасхи і в той пам'ятний день визволення жидів із єгипетської неволі визволити світ з неволі диявола.

Зрештою, Ісус Христос ішов поза межі Палестини в тій цілі, щоб у стороні, де Його люди не знали і не тиснулись юрбою до Нього, Він міг разом зі своїми апостолами неперешкоджено відіхнути по трудах мандрівного навчання. Євангельські оповідання про триразове перебування Ісуса Христа поза межами Палестини в цілі віддиху замітні тим, що два рази Ісус Христос на сусідських поганських землях уздоровляє біснуватих, себто таких, які були опановані і мучені дияволом; а саме дочки жінки-хананейки в Фінікії і двох біснуватих у Десятиграді. Ба, і третій раз, даючи коло Кесарії Филипової обітницю Петрові, що поставить його головою Церкви, Ісус Христос згадує про диявола: ані ворота ада (дияволового царства) не переможуть її (Мт. 16, 18).

2. Євангелія, читана на св. Літургії 5-ої неділі по Зісланні Святого Духа аж жахом переймає, як її слухати. Диявол опанував двох мужчин і зробив їх пострахом цілої околиці. Вони покинули людські оселі, замешкали в печерах, нападали, лякали і побивали прохожих. Люди пробували їх ловити і в'язати ланцюгами, але це не помагало. Біснуваті рвали ланцюги і далі лютилися. Поміг щойно Ісус Христос, який найшовся з апостолами в тій стороні. Він вигнав з біснуватих дияволів і дозволив дияволам, на їхнє прохання, вселитися у стадо свиней, що паслися над озером. І стадо, ставши біснуватим, кинулося в озеро і потонуло в ньому.

Навіть на слідах вигнаних дияволів залишився це якийсь дивний блуд: довколишні люди, замість відітхнути зі страху і просити Ісуса Христа, щоб Він у них залишився, просять Його, щоб Він відійшов з їхньої околиці. Незрозуміле і нерозумне прохання, наче б його підказували дияволи, обернені ще раз туди, звідки їх прогнано.

3. У двох світових війнах стояли проти себе і оружно зі собою змагалися союзи держав. Кожна з воюючих держав мала не одного ворога, а багатьох. Насувалося часто питання: хто кому між багатьома ворогами є найбільшим ворогом? Найбільшого ворога називали ворогом ч. 1. Саме таким ворогом ч. 1 для кожної людини є диявол — перший і відвічний, найбільший і непримиренний ворог. Він був чоловіковбивцем від початку (Ів. 8, 44) і залишиться ним до кінця світу, навіть лютитися буде під кінець світу більше, чим у ході віків. Він є той, кого найбільше належить боятися, бо може і душу й тіло погубити в пеклі (Мт. 10, 28) та ще й у вічності буде радуватися муками своїх жертв. Ісус Христос приломив своєю смертю на хресті владу і силу диявола над людиною. У християнському світі ледве чи ще трапляються випадки опанування людини дияволом. Підозрілі випадки є, здається, радше душевними недугами, і в їх розсуджуванні Церква дуже обережна. Доступ до охрищеної людини загороджує дияволові те, що охрищений урочисто відрікся диявола на св. Хрищенню, став храмом Святого Духа, а в св. Причасті приймає до себе самого Христа. Тільки в дуже підозрілих випадках Церква дозволяє виклинання диявола, і уділювання дозволу застерігає єпископові.

4. Одначе диявол і надальше залишився грізним ворогом душі, і з ним Христовий воїн має вести тяжку боротьбу впродовж всього життя.

Прислів'я каже, що диявол не такий страшний, як його малюють. Але приклади з біблійної історії і помічення з життя підтверджують, що він такий, як його малює недільна Євангелія. Він перший виповідав службу Господу Богу, підмовляв перших людей, щоб вони не слухали Господа Бога, захитував у вірі Мойсея, що говорив з Богом і проголошував людям Божі заповіді, привів до тяжкого заблуду царів Давида і Соломона, обдарованих від Господа Бога не тільки царським престолом, але й особливішими талантами, підкрадався спокушувати в пустині самого Спасителя, вкрався в апостольський збір і привів Юду до зради, а Петра до відречення Спасителя.

Поведінка людини в злості і гніві, життя людини в неволі налогу, цілковита байдужість людини до віри, закаменілість у невірстві, ворогування проти віри — це картини з життя, в яких змальована влада і сила диявола над людиною. Диявол людину обезпам'ятує, засліплює, обманює, обнижує її до рівня нерозумної тварини, готовить людині вічну загибіль.

Ось чому св. ап. Петро, що на собі самому гірко досвідчив, як легко впасти в сіті диявола, коли тричі відрікався Спасителя, божився і клявся: Не знаю того чоловіка..., перестерігає інших перед тою небезпекою: Сторожіть, бо ваш противник-диявол, як лев рикаючий, ходить і шукає, кого б пожерти (1 Петр. 5, 8).

Ось чому Спаситель казав нам у нашій щоденній молитві до Бога-Отця просити для себе і для наших ближніх Божої помочі в тій невпинній боротьбі проти ворога нашого щастя і спасення: но ізбави нас от лукавого.

„НЕДУГА ТЯЖКА, А ГРІХ ЛЕГКИЙ"

о. В. Л.

Шоста неділя — Євангелія від Матея 9, 1 — 9 (зач. 29)

Ти став здоровий; більше не гріши, щоб тебе щось гірше не стрінуло (Ів. 5, 14).

1. Ісус Христос прожив весь час свого життя в укритті і майже весь час свого життя в ролі прилюдного вчителя у північній частині св. Землі — Галилеї. У південній її частині — Юдеї Ісус Христос народився і вмер, а за життя бував небагато і коротко, тільки всього, що туди ходив на великі празники до єрусалимської святині, як це приписував жидівський закон і звичай.

Тому не дивно, що Ісуса Христа загально вважали галилейцем, ще докладніше кажучи: назаретанцем. У Назареті, в Галилеї, жила родина Ісуса Христа. Там він виріс як „син Теслі Йосифа", там около 30 років укривав своє Боже синівство і посланництво. Єрусалимські жиди називали теж галилейцями приятелів і приклонників Ісуса Христа.

Чому Ісус Христос в своєму земному житті приділив більше часу, уваги й ласк Галилеї та її жителям? Так воно, справді було. З-поміж галилейців Він вибрав собі одинадцятьох апостолів (тільки один Юда походив з Юдеї, з місцевості Каріот, звідки його назва „Іскаріотський"). У Капернаумі над озером Він мав свою місійну базу. Ап. Матей, що був митарем у Капернаумі і просто з митниці був покликаний на апостола, своє місто називає теж Христовим містом: І прибув (Христос) у своє місто (Мт. 9, 1). В Галилеї Ісус Христос навчав, робив найбільше чудес, між ними перше чудо на весіллі в Кані галилейській, що було тихим заповідженням установлення Т. Євхаристії, там Він опісля виразно прибіцяв установити Т. Євхаристію.

Може це було тому, що галилейці не були „винні в крові" Ісуса Христа. Навіть володар Галилеї, Ірод, що казав усікти голову Іванові Хрестителеві, тільки висміяв Ісуса Христа на суді, але не казав Його бичувати, ані не засуджував Його на смерть. Може тому, що в Галилеї Ісус Христос легше укривав себе перед жидівською старшиною, що важила на Його життя. Може тому, що галилейці були прості люди, які „добрим і благим серцем" слухали слів Ісуса Христа (Лк. 8, 15), не так, як горді і лукаві фарисейські книжники, які гіршилися словами Ісуса Христа, що не відповідали їхнім упертим думкам.

2. Євангелія, читана на св. Літургії в шосту неділю по Зісланні Св. Духа, розказує про чудесне уздоровлення розслабленого Ісусом Христом у Капернаумі. Ісус Христос навчав, мабуть, у домі тестів Петра, з входового ґанку дому. Велика товпа народу зібралася перед домом і слухала проповіді Ісуса Христа. Проповідь перервали Ісусові Христові чотири чоловіки, які принесли на ношах розслабленого, але побачивши, що не протиснуться через товпу до Ісуса Христа, обійшли дім, дісталися затильним входом на плоский дах дому, пробрали дошки і спустили перед Ісуса Христа ноші з розслабленим. І Ісусові Христові, і кожному з товпи ясне було їхнє прохання, принесене буквально до стіп Ісуса Христа і якнайкраще поручене. Це ж був зворушливий вияв любови для нещасного ближнього. Чотири чоловіки брали на себе неабиякий труд, щоб тільки помогли розслабленому. В них була й неабияка віра, що Ісус Христос оцінить їх труд, змилосердиться над розслабленим і його уздоровить. А передусім була в них віра, що Ісус Христос може це зробити, як робив у багатьох інших випадках.

Ісус Христос, побачивши ноші і розслабленого на них, перестав проповідувати, звернувся до розслабленого і сказав йому: Кріпися, сину, відпускаються тобі твої гріхи. Книжники, які находилися в товпі народу, згіршилися тим, що Ісус Христос відпускає гріхи, до чого має право тільки один ними обиджений Бог. Але і в розслабленого, і в тих, що його принесли до Ісуса Христа і в людей з товпи слова Ісуса Христа мусіли викликувати розчарування: То не йде про гріхи, але про здоров'я. В дійсності йшло тут про щось інше. Ісус Христос, розрішивши розслабленого від гріхів, розрішив його теж від недуги словами: Встань, возьми свою постіль і йди додому. Розслаблений встав і пішов додому. Сталося наглядне чудо, що було відповіддю і для згіршених книжників, і для розчарованих людей. Книжникам Ісус Христос відповів, що він має власть відпускати гріхи, бо це щось менше, ніж зробити чудо, а людям відповів, що тілесна недуга це щось менше, ніж гріх.

3. Здоров'я є, без сумніву, найбільшим дочасним добром людини з Божих рук. Старозавітний мудрець говорить: Здорове тіло є чимсь ліпшим, як безмежне багатство (Сір. 30, 15). Багатому, але хворому багатство хіба тим вартісне, що він має за що лікуватися. На лікування він готовий витратитися до останнього, як та від двадцятьох років хвора жінка (чи не Вероніка), що дотикалася одягу Ісуса Христа в надії на одужання: видала на лікарів все своє майно і не могла ні в одного вилікуватися (Лк. 8, 42).

Та лікування коштує людину не тільки гроша, але й болів. Вистачить нині бути на відвідинах хворих по хірургічних відділах лічниць, щоб бачити, які терпіння вони переносять. Коштовне і болюче лікування в найумілішого лікаря повертає хворому здоров'я тільки на якийсь час, а не назважди. Бо недуга є теж влізливцем, що викинений вікном, вертається дверми, поки тими дверми чоловік не перенесеться з дому на кладовище.

Як у порівнянні з турботами людини за здоров'я смертного тіла виглядають її турботи за безсмертну душу. Дуже часто вона кульгає за всіма іншими його турботами, остання в черзі. Чоловік, який ради здоров'я збереже найсуворішу лікарську дієту, вважає для себе тягарем церковну заповідь про піст. Чоловік піде під гострий ніж хірурга, щоб звільнити себе від недуги, але не спішиться, або й загалом не йде до св. Сповіді, щоб звільнити себе від гріха, хоч на ній сповідник не скаже їй одного слова докору, чоловік втікає від усього, що загрожує його здоров'ю, а гріха, загрози душі, не вагається навіть шукати.

На людській вазі гріх легкий, як пір'я. Але на Божій вазі все інше легше від гріха. Вистерігаймося і позбуваймося його з нашої душі, щоб з ним не ставати на суд Божий, на якому буде вирішуватися наша доля у вічності.

---o---

Короткі церковні вістки

Кардинал Сепер, що є головою конгрегації для віри й моралі, звернув увагу, що й далі обов'язує заборона уділяти святі Тайни тим, що живуть у незаконному (по приписам Церкви) подружжі, їм невільно уділяти св. Тайн, хиба, що вони живуть, „як брат зі сестрою".

Похорон бл. п. о. Петра Іванця

ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА

бл. п. о. Петро Іванець

У неділю, 20-го травня розійшлася по Едмонтоні сумна вістка, що відійшов у вічність бл. п. о. радник Петро Іванець. Ця вістка сповнила смутком не тільки найближчу й дальшу родину але також усіх, що покійного знали та з ним зустрічалися й працювали в церковному, громадському й товариському житті.

Покійний відійшов з цього світу тихенько, як тихеньким було ціле його життя, без розголосу. Навіть в часі найбільшого смутку, в часі смерти найдорощої дружини Ірини, його серце тихо плакало й шептало молитву „хай буде віля Твоя; хай буде благословенне ім'я Господнє на віки".

Тоді, під тягарем терпінь, він не падав, а стояв, бо Бог одночасно нагородив о. Петра непоборною силою нести свій хрест з надією на Божу поміч.

Вже як священика, болі й терпіння формували його істоту до твердого життя, одночасно приготовляли в часі воєнної завірюхи до обняття великих і відповідальних обов'язків батька й матері для маленької доні Миросі.

Бл. п. о. Петро народився 14-го листопада 1893 року в багатій сім'ї Іллі Іванця і Параскевії з р. Каровець в селі Осередові, Сокальського повіту в Україні. Народню школу покінчив у рідному селі, а середню пройшов у Перемишлі, Сокалі й у Львові, де в українській гімназії „на філії" склав іспит зрілости в 1917 році.

Забраний до австрійського війська, відбув старшинську школу і відтак відійшов на фронт до Альбанії, де й закінчив війну в австрійській армії ступнем четаря.

В 1918-1920 роках брав він участь в українських визвольних змаганнях в 5-тій сокальській бригаді і був адютантом знаного сотника Косара. Будучи наочним свідком радісних воєнних перемог, судилося йому, як і кожному українському бойовикові переживати й сумні дні невдач УГА. Не на полі битви українська армія потерпіла воєнну невдачу, але скритий ворог — п'ятнистий і поворотний тиф скосив смертю 40.000 нашого війська.

В УГА дослужився покійний ступеня поручника. Діставшись до польського полону він втік з транспорту полонених а відтак переховувався перед польською поліцією в різних місцевостях. Вкінці записався в 1921 році на богословські студії в Духовній Семінарії в Перемишлі, які закінчив успішно в 1925 році.

В січні 1927 року абсольвент-богослов Петро Іванець одружився з учителькою п-ою Іриною Небожук. Тайну священства прийняв він у березні 1927 року з рук Преосв. Григорія Лакоти, який пізніше помер мученичою смертю за віру й за вірність Апостольському Престолові.

Душпастирську працю почав покійний о. Петро в Куличкові, сокальського повіту, спочатку як помічник пароха, а відтак як самостійний душпастир. Тоді він розгорнув піонерську працю на культурно-освітньому полі.

Насамперед оснував читальню „Просвіти", а опісля збудував дім „Просвіти", в якому містилися всі культурно-освітні та господарські установи. Тому справедливо можна назвати пок. о. Петра „парохом-піонером Куличкова".

Тоді то наш ревний працівник о. Петро розвинув крила й загорнув рукави, щоб орати обліг на національному, освітньому й культурному полі. Самий обдарований Богом гарним голосом-тенором, і знаючи диригентуру, оснував у парафії мішаний хор, влаштовував з ним концерти та аматорські вистави в рідному та околичних селах.

В 1942-43 роках держав зв'язок з УПА, яка находилася в сусідних лісах. О. Петро, не зважаючи, що може цим стягнути на себе від німців кару вивозу до концентраційних таборів, або й смерти, йшов до ліса між бійців, там їх сповідав та служив св. Літургію. Часто бувало, що його дім служив за лікарню для ранених українських бійців.

Одночасно о. Петро, як добрий священик, не занедбував і своїх душпастирських обов'язків у парафії, та старався виховати своїх парафіян для Бога й спасення душ. Тому щодня приносив св. Безкровну Жертву за живих і померших, годив розсварених, скріплював зв'язок подругів, примирив багато грішників з Богом у св. Тайні Покаяння, приготовляв малих до першої св. сповіді й Причастя, потішав хворих, немічних та вмираючих.

То була тільки мала частина душпастирської праці Христового священика. А виконував він ту свою працю не на показ, щоб люди бачили і давали йому признання, але з любови, належною увагою та тихо апостолував, щоб тільки одному Богові подобатися, пам'ятаючи, що „Бог знаючи це в тайні, нагородить його колись явно".

Судилося однак о. Петрові йти в житті не тільки дорогою осягів та вдоволення з ясних днів. Йому прийшлося теж довгий час іти тернистою дорогою. Його найдорожча дружина Ірина вмирає в 1942 році. Немає слів, щоб висловити душевний біль о. Петра. Тут тільки Божа ласка помогла, що він, корячися Божій волі, не заломився. В тій трагічній хвилині він усвідомив собі, що від тепер має бути батькові і матір'ю для нелітної ще доні Миросі. І від хвилини смерти дружини він не бачив поза донею сиротою нікого й нічого. Він дбав, журився, він прямо дмухав на неї, щоб яке нещастя її не стрінуло.

У 1944 році покійний був змушений виїхати на захід перед навалою більшовиків, що сунула зі сходу. Спочатку перебував у Братиславі, — на Словаччині, а потім у Баварії, у Плятлінгу.

В Німеччині Мирося закінчила гімназію, а о. Петро, за стараням його стриєчної сестри Надії Романків й за допомогою

(закінчення на 3 стор.)

ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ
ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ З КАПЛИЦЕЮ,
ВІД НІКОГО НЕЗАЛЕЖНЕ,
Даємо особисту та ввічливу послугу.
Наші ціни приступні і відповідні до всяких фінансових вимог і обставин.
LEYDEN'S Funeral Homes, LTD.
18 Ave. and 2 St. S. W.
CALGARY 262-9101
and
Claresholm 235-3212

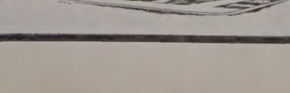

ПАМ'ЯТНИКИ
з мармуру та ґраніту, в різних бажаних видах — хрести, плити — та нагробні плитя з написами в усіх мовах.
Найкращий матеріял, ґарантоване виконання, найнижчі ціни, скора достава до всіх місцевостей Алберти.

Жадайте дарових ілюстрованих каталогів.
М. Андріїв
DOMINION GRANITE MEMORIALS LTD
13327 - 97 St., Edmonton Tel.: 476-2176

Підсумки Первоієрарших відвідин Верховного Архиєпископа

Василь МАРКУСЬ

II

ЯК ПРИЙНЯВ БОЖИЙ ЛЮД СВОГО ДУХОВОГО БАТЬКА?

Хоч можливо, не скрізь зустрічі й привітання цього разу були такі вишукані й переорганізовані, як п'ять років тому, проте вичувалося всюди більше ентузіязму, щирости й безпосередньости. Для більшости наших людей то вже не була перша зустріч з Первоієрархом, адже вже багато з нас мали змогу бачити й вітати його раніше. Але настрій був тепер більш піднесений, такий, на який нелегко здобутися сучасній зманерованій технікою і добробутом людині. Під враженням постаті Блаженнішого і під впливом його слів люди переймалися новим духово піднесеним настроєм. Відчувалося захоплення. В багатьох лилися сльози радости.

Перед Божим людом став його провідник з Божої ласки, духовий вождь із небуденними прикметами. Коли в нас так здевальвувалися провідники і герої, коли на провід претендують люди з пересічними даними і сумнівною етикою, які радше позою, аніж справжніми дарами провідництва прикривають свою малеч, людина типу нашого Верховного Архиєпископа природньо захоплює та приймається масами, як провідник з печаттю Святого Духа.

За такого його прийняли усі прошарки наших людей — від Владик до рядових мирян. То було вийняткове і гідне уваги.

Ієрархія у США і Канаді однозгідно була виразно з Блаженнішим і за його ідеалами. Таку ж єдність виявили й різні генерації українських поселенців. В західніх провінціях Канади, в Пітсбургу, Стемфорді чи на прощі в Фокс Чейзі Блаженнішого в більшості вітали тут вроджені та їх діти. Тепер більше, як попереднього разу, єдналися різні покоління українських поселенців, суспільні прошарки і групи та організації довкола особи нашого Верховного Архиєпископа.

Всі ієрархи УКЦеркви у США виразно називали Їх Блаженство „нашим Патріярхом", а Владика Йосиф Шмондюк ствердив на бенкеті в Нью-Йорку, що ці відвідини Блаженнішого „починають нову еру в нашій Церкві".

В часі минулих відвідин ми всі — вірні, священство, Владики — зустріли Блаженнішого як свого Голову Церкви й усі прохали його, щоб вів нас до кращого майбутнього і прирікали йому свою лояльність й готовість служити та заявили, що „його турботи й ідеали є нашими". Ми йому піднесли найбільший „дар любови", бо наші серця, бо як він заявив при приїзді до Едмонтон, саме за цим даром прибув він до нас.

Доля Київсько-Галицького Патріярхату, покищо, ще не вирішена. Не зважаючи на історичні і природні права нашої Помісної Церкви на своє повноцінне завершення, як однієї з патріярхальних церков, могутні цього світу противляться цьому. Переважна більшість спеціялістів канонічного права й історії Церкви стверджують, що застереження проти керування нашого патріярхату виходять не з богословських чи правних, а з чисто політичних міркувань. Та для нас ця справа є справою „бути чи не бути", бо в окремому українському патріярхаті ми бачимо єдиний рятунок нашої Церкви в країнах поселення й запорукою її відродження на землях України й тому ми не можемо зражуватися різними труднощами й відступити від своїх цілей.

Ми повинні, як досі, продовжувати поступове і невідхильне здійснювання помісности й патріярхального устрою нашої Церкви. Як дотепер наша ієрархія відбула свої Архиєпископські Синоди та створила Постійний Синод, що розпочав свою дію, як розбудовано Верховно - Архиєпископські установи, а врешті прийнято проєкт конституції Української Католицької Церкви, причому особу Блаженнішого Йосифа висунено як кандидата на Патріярха.

У часі других відвідин Блаженнішим заморських митрополій та єпархій, народ, духовенство і Владики спонтанно зверталися до нашого Первоієрарха як до свого Патріярха. Так однодушно його вітали й оголосили великі людські маси від Австралії до США. Мало котрий духовний чи світський провідник може виказатися мандатом, так спонтанно і органічно одержаним від своїх підчинених.

Тому не диво, що сьогодні вже з уст багатьох священослужителів несеться в українських церквах молитва в ектенії: **„За Блаженнішого Патріярха нашого Йосифа... Господу помолімся".**

ПІДСУМКИ ПІДСУМКІВ

Залишається ще поробити після цих міркувань деякі висновки для себе, для нас самих, тобто для української спільноти і Української Католицької Церкви зокрема, під кутом, як бути далі?

Насамперед, мусимо ще і ще раз усвідомити собі, що змагання мусять продовжуватися, хоч може й розпічнеться у нашій Церкві, як дехто обіцяв, „нова ера". Бо ніхто нам нічого даром не дасть! У цих змаганнях і для них нам потрібно більше, як досі, єдности й мобілізації усіх сил. Кожна свідома українська одиниця і віруючий член нашої Церкви нам потрібний, і ніхто не може стояти осторонь.

Нам треба спільної дії Владик через Архиєпископські Синоди і Постійний Синод та рішучість голосу й активнішого включення в розбудову помісности з-боку священства, ось хоч би поширенням дії станового Товариства Св. Андрея та запланованими виданнями. В однаковій мірі нам треба єдности мирянського руху на завершення його світової організації, вислів чому дали нарада мирян в Мельборні та недавно відбута конференція в Торонті. Скоріше чи пізніше, але мусимо довести до створення Світового Об'єднання мирянських організацій, щоб скоординовано і посилено далі змагатися за насущні потреби нашої Церкви.

Історична хвиля диктує нашій ієрархії під проводом Блаженнішого Первоієрарха ставити дальші брили у будівлю нашої помісности і патріярхального устрою. Фундаменти вже покладено ,але на них треба дальше будувати.

За нами усіма — священством і мирянами — по парафіях, екзархатах і єпархіях залишається почесний обов'язок розбудувати помісність „на низах". Кожна парафія, церковне товариство і братство можуть стати „мініятурною помісністю", з мозаїки їх складатиметься уся наша Помісна Церква, якщо ми цього самі захочемо, якщо переймемося новим духом служіння рідній Церкві і народові та, закасавши рукави, возьмемося до праці над розбудовою і відновою усього нашого церковного життя.

Не повинна припинитися і акція на вищому щаблі, так званому зовнішньому відтинку, де солідною документацією, науковими аргументами та дипломатичними заходами належить доводити і переконувати у Ватикані, що наші позиції правильні і обосновані. Водночас до такого ставлення треба приєднувати прихильників серед впливових осіб, установ та взагалі поважну міжнародню опінію.

А перш усього і як передумова до того, що сказано вище, треба нам самим бути сильними, розбудувати власні позиції, виявити моральну силу і монолітність, викресати у власних рядах багато ідеалізму й ідейности до цих справ.

Похорон бл. п. о. П. Іванця

(закінчення з стор. 2.)

Преосв. Владики Ніла, приїхав до Канади.

В Канаді о. Петро дістав назначення на душпастирство у Ройкрофт, а потім у Редвотер і Торгилд. Від 1957 року призначив його Владика Ніл парохом у Скаро враз з околицями Старпено, Лішор і Ярослав.

З покійним о. Петром я запізнався в Канаді і нас лучила велика приязнь, як побратимів зброї та близькість віком. Наші парафії сусідували зі собою (тобто Скаро й Редвотер), тому я мав нагоду бачити його працю в парафії та бути учасником на концертах і імпрезах, які він влаштовував у своїй та в сусідних парафіях. У тій культурно-освітній праці помагала йому його доня, яка тоді студіювала фармацевтику на Албертському університеті.

У всіх згаданих парафіях, в яких працював покійний о. Петро, полишив він по собі згадку доброго й ревного священика. Тому в його похоронних богослужбах взяли участь багато вірних — колишніх парафіян. Вони з далека прийшли віддати послідну прислугу своєму улюбленому пароxові та востаннє в домовині цілували його священичі руки, які їх щонеділі благословили.

Покійний о. Петро, наділений Богом прикметами доброти й лагідности, полонював серця не тільки своїх парафіян, але також усіх, що з ним були в ближчих відносинах.

Годі вичислити всіх його добрих прикмет, але підкреслюю, що в особі покійного о. Петра відійшов від нас зразковий батько, добрий дідо, неструджений робітник у Христовому винограднику, українськ и й патріот, бойовий старшина УГА, приязний друг священиків собратів та членів побратимів УГА й подиву гідний приятель. Його гостинність ділала на гостей так, що всі почувалися в нього, як у себе в дома.

Відійшов з цього світу наш о. Петро не з порожніми руками, але з повними добрих діл, за які Предобрий Бог приготовив для нього вічне щасливе життя. Якщо він, як кожна людина, дещо не докінчив, у всему не дописав, то довга хвороба та терпіння були для нього чистилищем на землі.

Покійний о. Петро, у великій боротьбі з темними силами в обороні Божої правди та знеможений життєвими труднощами, впав як воїн Христовий на становищі свого звання. Його душу зустріли в небі ангели, а між ними ангелик-внучка Ірочка.

Похоронні богослужби відбувалися в сумному настрою, серед здвигу народу, який хотів заявити бл. п. о. Петрові пошану, а доні Миросі співчуття.

У навечір'я похорону принесено тлінні останки покійного о. Петра до катедри св. Йосафата. Домовина була вкрита синьо-жовтим прапором, під яким покійний ішов в бій з ворогом в часі визвольних змагань в лицарській УГА.

Похоронні богослужби почалися панахидою, яку відслужив Преосв. Владика Ніл в асисті митрата о. М. Сопуляка і о. Б. Каричека. Над отвореною домовиною Владика Ніл виголосив науку, в якій описуючи покійного підкреслив, що бл. п. о. радник Петро Іванець був зразковим, ревним священиком, що своєю добротою й лагідністю полонював серця вірних.

По панахиді почався обряд священичого похорону, який тривав дві і пів години. В часі похоронних богослужб співали священики під проводом почесного о. крилош. В. Тарнавського, знатока українського обряду й церковного співу.

В день похорону церква була теж заповнена людьми вщерть, бо прийшло багато вірних з колишніх парафій о. Петра. Поминальну св. Літургію відслужили о. митрат М. Сопуляк, почесний о. крилош. Ю. Ковальський і о. радник Е. Дмитрук. При кінці св. Літургії виголосив похоронну проповідь о. митр. радник В. Чопей, якої велика частина є в цій посмертній дописі.

По панахиді почався обвідпровадили священики й вірні тлінні останки покійного на цвинтар св. Михаїла. Тут по панахиді, ще впослідне пронеслося „Вічна пам'ять".

Відтак, на цвинтарі, над гробом, промовив о. М. Ничка ЧСВВ, бувший капелян УПА. Промовив коротко про духову поміч, яку ніс покійний бійцям УПА, які були в лісах близько парафії о. Петра.

Потім промовляв ще п. інж. Горбай: „Мені припав сумний обов'язок попращати великого українського патріота та бувшого старшину-поручника лицарської УГА, з якою сл. п. о. Петро Іванець ділив усю її долю від самого початку аж до її трагічного кінця". Дальше бесідник довше задержався над історією наших визвольних змагань, починаючи від 1 листопада 1918 — серпня 1920 років. Сумні похоронні обряди закінчено піснею „Видиш брате мій". Ця пісня сповнила смутком серця всіх приявних та витиснула сльози на очах найближчої родини і приятелів.

В похороні взяли участь 26 єпархіяльних священиків, а між ними синкел Єпархії о. митрат В. Лаба, сімох священиків ЧСВВ, представники Пласту, УПА та члени УГА. Домовину несли священики. В часі похорону зібрано на „Церкву в потребі" 300 дол. Вінки на похороні були від: доні Миросі з мужем і дітьми, від шваґра д-ра Т. Небожука, від п-ва д-р В. і П. Іванець, від п-і Небожук з дітьми, від сестрінки з мужем — Люби й інж. Р. Галібеїв, від побратимів УГА і від станиці УПА.

УКРАЇНА МОЇМИ ОЧИМА

Анна-Галя ГОРБАЧ

РОДИННИЙ КЛАН

Моя зустріч з Україною — це в першу чергу зустріч з її людьми. Вони мене так захопили, що я проґавила поважні й цікаві музеї, не мала очей для архітектури, для соняшникових піль та каштанів. А пощастило мені пізнати широкий перекрій українського населення.

Родина мого чоловіка походить зі села, старша генерація це колгоспники, середня та молодша теж почасти колгоспники, але також технічна інтеліґенція (зі середньою та вищою освітою), що живе по містах. Почерез мої літературно-наукові зацікавлення потрапила в різні кола творчої інтеліґенції.

Рід мого чоловіка гордий і вимогливий. Мій покійний тесть, якого я, на жаль, не знала, був великим авторитетом, до нього йшло ціле село на пораду й розраду. Після його смерти таким авторитетом у великій родині та в селі став брат мого чоловіка. І до нього йдуть люди по раду, його шанують і люблять. Колись він замолоду вів драматичний гурток у селі, двоюрідні сестри мого чоловіка співали арії Одарок і Оксан на сільській сцені. Сьогодні ці Марини й Пазі живуть у Львові, кожна з них зуміла краще чи гірше завоювати собі місце в міському житті й причинитися до зукраїнщення Львова.

Мене збирали страхи перед цими зустрічами: чи вони мене, чужу кістку, що виросла на чужині, приймуть до родинного клану? чи знайдемо ми спільну мову?

Коли другого ранку після мого приїзду приїхали представники родини автобусом уже пів сьомої і попрямували впрост до готелю (я знала про їх ранній приїзд), то кімнатна прислужниця, що роздає ключі на поверсі, обурено заявила, що так рано в готелі гостей приймати не можна. Однак, на моє вияснення, що це робочий народ, для якого день починається не о 8-ій чи 9-ій, а о 5-ій рано, а ми ж тут у Радянському Союзі, тобто, як мені говорили, в країні робітників, вона знітилася і надуто дивилася, як тяжкі сільські чоботиська ступали по м'яких килимах першого поверху готелю, прямуючи в мою кімнату.

За кілька днів перебування у Львові мене переконала родина, що люди їдуть і без дозволу на село (я все ще на нього ждала). Тож я дала себе спокусити. Мені пригадався дрібний епізод, про який мені розказував дядько, що живе в Румунії. Коли він у Чернівцях не міг діждатися дозволу відвідати рідню в Снятині, він звернувся до урядовця зі закидом, мовляв, люди мене називають за мою леґальність дурнем і радять їхати без дозволу. Урядовець засміявся щиро і сказав йому, ,Та ви й справді дурні..."

Однак моє прийняття в родинний клан у селі не обійшлося без відвідин найповажніших тіток і дядьків, де треба було раз-у-раз запивати знайомство самогонкою приправленою вишняком і закушувати смачною шинкою чи яешнею. Це мало ті наслідки, що доки я допхала до Львова, то дирекція Інтуриста вже знала, що я не дотрималася строгого припису, не залишати призначені місця побуту. Треба було сидіти маком під одним дахом, бо при сьогоднішній техніці чуйна душа зателефонує про приїзд неочікуваної гості куди слід і не слід.

Конгреси ЦЕСУС-а та СУСК-а

Конґрес ЦЕСУС відбудеться в днях 24-26 серпня, а конґрес СУСК 27-30 серпня в Торонто.

В програмі конґресів є: панель на тему „ЦЕСУС" та український студентський рух у країнах нашого поселення; панелі: „Самостійницькі рухи в світі" та „Україна — національне питання"; „Україна та українські церкви".

На конґресі СУСК: „Суспільна пожвавленість та громадський розвиток", „Багатокультурність та права національних меншин", „Акція СБС", „Відчужування та комунікація в СУСК".

Бразилійський суд звільнив 32-ох священиків, яким закидали, що вони поширюють науку марксизму. Хоч зразу прокуратор твердив, що комунізм знайшов собі між католицькими священиками дуже діяльних помічників, остаточно — по 12-ти годинах розправи, на внесок державного прокуратора, їх звільнено.

БАТУРИН

Історична повість 87

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Дивилися зпід лоба, ніби боялися погляду чоловіка, котрого перед хвилиною раді були затоптати в болото.

«Чого вам треба від мене?» — питався полковник Чечель.

Не відповідав ніхто.

«Батурина вам жаль? Ніхто так не жалує за ним, як я, бо в ньому були мої гордощі, моя надія, слава, в ньому був я. Там я сили свої лишив, на батуринських валах кров свою пролив тоді, як ви тільки злобою і помстою дихали на себе».

Чув, що лагідним словом совісти їх не зворушить, а влещувати не хотів, розуміючи, що тільки правда, єдина свята, чиста правда може отверезити їх.

«За Батурин я перед гетьманом, перед найвищим вождом своїм справу здам, як що Господь дозволить мені стати перед маєстатом його, а як ні, — то перед Богом, котрий колись усіх нас розсудить, — розсудить мене і вас».

Підступали ближче до нього, ніби хотіли краще чути і розуміти його.

«Одного жалую я нині, а саме, що у Батурині разом із другими не поляг».

«Отож воно і є», — підхопив хтось. Чечель глянув у той бік.

«А жалую тому, бо краще з хоробрими людьми трупом лежати, аніж поміж негідними жити».

«Ого, ого!» — почулося вже більше голосів.

«Він обиджає нас. Хоробрий який. Лекше словами кидати, ніж шаблею рубать».

Чечель шаблю з пахви добув. Тільки шматок руків'ятки тримався, тай був пощерблений і ввесь у крови.

«Ось вам шабля моя. Як ви своїми краще працювали, так плюньте на мою».

Сивоголовий дід піднявся зі свойого місця, підступив до Чечеля і попрохав тієї шаблі. «Будь ласка!» — і Чечель йому подав. Дід шаблю на руках угору підняв, ніби молився до неї, а потім її побожно поцілував. «Правдива козацька шабля», — сказав і хотів Чечелеві віддать, але й другі підходили до нього, бо й собі хотіли бачити тую шаблю, котра так хоробро гетьманську столицю обороняла. І ходила тая шабля з рук до рук, як живий свідок учорашньої страшньої боротьби за славу й волю і за честь України. Приглядалися до неї, доторкалися руками, ніби вона жива, хоч порубана, хоч із неї тільки малий шматок остався.

«Кажете, що я втік», — говорив Чечель дальше, — «що я Батурин лишив, а сам перед карою спасався... Брехня! Я боронив Батурин, поки ще можна було обороняти. Трупи оборони моєї не потрібують, а попіл і згарища сил моїх не вартні. Тих, що живцем у руки ворогів попали, я вирвати не міг. А решту своїх людей і решту своїх сил хотів я заховати, щоб боритися дальше за тих, що замість обороняти волю й честь, заколот чинять, брат на брата Каїнову руку підносять, безталанний край до заглади ведуть. І за те ви хочете мене москалям видавати? Га, щож, — беріть, потерплю за вас, може Господь муки мої за спасення ваше прийме. Може діти, що бачитимуть цей сором, зжахнуться його і виростуть кращими й чеснійшими від батьків своїх. Чогож ви стоїте? Вяжіть мене, ведіть до караула, продавайте за юдиний гріш і впийтеся за нього, щоб позабули себе і свій гріх».

Мов зачарована стояла громада. Ніхто і пари з рота не пустив. Старі козаки сумно голови похилили, жінки втирали сльози. Чечелеві жаль груди роздирав. Душу хотів виговорити з себе, не тому, щоб живим звідтіля вийти, а щоб правду сказать, хоч би за неї прийшлося заплатити життям. Чув гореч на устах і гіркі були його слова, як полин, як чарка отрути.

«Батьки і діди ваші куди більших від мене на муки і на смерть видавали, кажучи: «Хай ідуть за голови наші!» Навіть батька Богдана чернь двічі видати хотіла, так не було руки, котраб піднялася на нього. Я не Богдан, я тільки полковник Чечель, той що Батурина боронив, та не оборонив, бо зрада відчинила ворота, а зрада від хоробрости сильнійша. Чогож ви чекаєте, спішіться, бо якщо скортить мене отсю шаблю замість у похву в груди свої вложити, так тоді пропадуть ваші гроші, пропадуть царські милости. Спішіться!»

Та ніхто не важився підступити до полковника Чечеля. Рука не піднімалася. Стояв він, як живий докір за тую кривду, котру збіралися йому зробити. Зворушена совість бачила в Чечелю образ усіх тих провідників козацтва, котрих чернь носила на руках, а опісля кидала в болото, або у важкий момент метала ними, як бездушною колодою у ворожий табор. Не лиш гіркими словами, але й ранами своїми, цілою виснаженою появою обвинувачував Чечель товпу за її кривди супроти одиниць, за непорозуміння поміж ними і за незрозуміння спільного добра. Не розуміли, що залежали від себе. Навіть ті, що так недавно ще гукали: «Чечеля, Чечеля нам!», як гукала колись жидівська товпа: «распни, распни Христа», навіть ті замовкли тепер, ніби в рот води набрали й дивилися тільки, кудиб-то їм непомітно виховзнутися з майдану. А виховзнувшися ховалися між клунями й хатами, бо хотіли свій сором сховати.

Сховалося і сонце у хмарі, з котрої замість білого снігу став накрапати зимний, куди гірше від снігу дошкульний, зимовий дощ. Тьмився світ, ніби це не до полудня йшло, а бралося під вечір. Сутеніло.

Біля колод стояв Чечель, дивлячись на пустий майдан, як на боєвище, з котрого ворог утік.

На колодах сиділи старі діди з головами повними турбот про минуле своє та про майбутнє. Неодно, чого не розуміли колись, зрозуміли тепер і як моглиб, то заховалисяб під землю, щоб лиш заховати цей сором, що їх душі палив. Їх село, їх громада збіралася полковника Чечеля ворогам в руки видавати на кару, на жорстоку смерть. Слава тобі, Боже, що не прийшло до того. За тими думками не счулися й не помітили, як до села наближалася ватага ґільтаїв, котрі, почувши, що гетьман за Десною, що Батурин упав, вилазили зі своїх криївок, збіралися у великі купи і з темряви нічної виходили на світло дня. Почувши, що цар прощає усім, хто проти гетьмана заявиться і що москалі платять за видачу мазепинців, пустилася на ті промисли погані. Гріш їх манив, манила їх надія наживи.

А все інше не мало для них ніякої ваги. Раз їх викинув народ, не оглядалися на нього. Жити хотіли, а як, якими промислами — їм байдуже.

Помагали караулам царським виловлювати мазепинців, ставали за собак у тих поганих ловах. Ішли по слідам батуринських утікачів і забрели аж тут. Головна річ Чечель. За нього заплатять москалі більше, як за сотню звичайних людей. Чечеля, Чечеля їм у руки дістать! Награбували коней, запаслись у рушниці, вже вони не розбишаки нічні, а прямо якась військова частина. Вже в них свій отаман є, котрого слухають безумовно, бо за непослух смерть.

Обступили майдан, налетіли на нього, як круки, що зачули падло. Нажива, нажива буде!

„УВ" – тільки $6.00

Річна передплата

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

Пачки до Европи й Азії
Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.
Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.
Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.
Висилаємо крім пачок бандерольки з нашого товару.
М. Лаврин
Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ✤ Виходить щочетверга в Едмонтоні ✤ Видає Спілка „Українські вісті".

Published every Thursday in Edmonton ✤ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ✤ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.

Ukrainian News, 10967 - 97 St., Edmonton, Alta T5H 2M8
Телефон 422-5708 Telephone
Second class mail registration number 1035.

КОМЕНТАР

ПРО МІЖНАРОДНУ КОНВЕНЦІЮ ЩОДО АВТОРСЬКОГО ПРАВА

Олександер МАЙ

Спочатку декілька слів про саму Конвенцію. Її ухвалено в Женеві 1952 року з метою забезпечити юридичний захист авторських прав у міжнародному масштабі. Протягом двадцяти років Советський Союз відмовлявся приєднатися до Конвенції, посилаючись на те, що в СРСР перекладають велику кількість праць чужоземних авторів, тоді як за кордоном советських творів майже не друкують. Пояснення советських керівників зводилось до того, що СРСР „мав би надсилати за кордон для виплати гонорару великі суми чужоземною валютою, яка не покривалася б закордонними гонорарами на користь Советського Союзу".

Понад двадцять років Советський Союз користувався таким єдиним аргументом, виправдуючи свою відмову приєднатися до загальної Конвенції щодо авторського права. Цього року СССР несподівано переглянув своє ставлення до загальної Конвенції. Наприкінці лютого міністер закордонних справ СССР Громико повідомив ЮНЕСКО — Організацію ООН з питань освіти, науки і культури, про те, що Советський Союз вирішив підписати Конвенцію. У травні цього року представник СССР підписав цей документ. Тимчасом несподіване рішення Советського уряду щодо Конвенції викликало численні відгуки. Слід відзначити, що більшість чужоземних оглядачів вітають таке рішення советського уряду. Вони вважають, що приєднання СССР до загальної Конвенції щодо авторського права сприятиме розширенню контактів у галузі культурного обміну і буде юридичною підставою для захисту прав чужоземних письменників у СССР. Звичайно, те ж саме гарантує згадана Конвенція советським авторам за кордоном. Проте деякі нюанси несподіваного приєднання Советського Союзу до Конвенції спочатку викликали підозру, а потім і критику. Виступаючи 9-го березня на прес-конференції, яку організував відділ преси міністерства закордонних справ СССР, Голова Державного Комітету в справах видавництв Стукалін заявив, що Советський Союз мотивує своє рішення приєднатися до Конвенції частково тим, щоб припинити передачу за кордон багатьох творів, не опублікованих у Советському Союзі. За словами Стукаліна, за кордоном друкуватимуться лише ті советські твори, які будуть схвалені советськими видавництвами. Отож твори, скажімо, лавреата Нобелівської премії Солженіцина, яких у СССР не друкують, без особливого дозволу не можуть бути видані і за кордоном. Але становище Солженіцина та інших советських авторів таке, що вони не можуть дозволити закордонним видавництвам друкувати їхні твори. На випадок потреби, советське керівництво зможе скористуватися Конвенцією щодо авторського права як підставою для переслідувань супроти інакшедумаючих советських письменників.

Зараз важко сказати, чи дійде до такого випадку, хоч міжнародна громадськість висловлює таке припущення. У зв'язку з цим асоціяція американських видавців звернулася за відповідними роз'ясненнями до компетентних советських органів. Голова асоціяції Бернстін заявив, що в тому разі, якщо в СССР використають Конвенцію як підставу для репресій, асоціяція американських видавців вживе дійових заходів. У такому разі не залишаться осторонь також інші закордонні організації.

Ще до конвенції про авторські права

Довгими роками советські видавництва друкували твори різних закордонних авторів, не питаючися в нікого дозволу на те, ані не платячи ніяких заплат ні авторам книжок ні видавництвам, що видавали книжки. Лише в 1972-ому році в СССР видруковано 8,100,000 примірників советських перекладів книжок, що вийшли друком у США. Уряди, видавництва та письменники вільного світу багато разів протестували перед урядом СССР супроти такого поступування, одначе безуспішно. Щойно цього року СССР приступив до світового об'єднання книжкових видавництв під протекторатом Об'єднаних Націй, що до нього належать 62 держави.

Підписання договору про пошанування авторських прав не матиме ніякого впливу на давніше надруковані в СССР книжки західніх авторів, лише на ті, що будуть надруковані після підписання умови. СССР перекладає дуже багато наукових книг авторів, що живуть і працюють у вільному світі й тому буде мусіти платити великі оплати за їхні передруки. Одначе СССР буде мати право заборонити друкувати в вільному світі книгу якого небудь советського автора без дозволу уряду СССР. Тим самим не можна буде друкувати ніяких книг, що в СССР кружляють у формі т.зв. „захалявної літератури", які тепер на Заході друкували не питаючися дозволу уряду СССР. Тепер СССР прямо не дасть дозволу на друк такої книжки, а, якщо хтось її надрукує, то уряд СССР може заскаржити його до суду. Тим самим уряд СССР зможе припинити видавання немилих чи ворожих йому книг та публікацій советських авторів. І це мабуть головна причина, чому уряд СССР погодився стати членом світового об'єднання книжкових видавництв, навіть за велику ціну оплат за переклади книг авторів вільного світу.

Вісті з Едмонтону

Концерт пісні, танцю й слова

В неділю, 3-го червня, в залі УНО, відбулася дуже приємна імпреза; а саме концерт пісні, танцю і слова. Програму концерту в більшій мірі заповнили пісні виконані знаним в Едмонтоні вокальним ансамблем „Мережі". Пісні були переплітані вдалими монологами Гриця Зозулі, виконані Романом Осташевським, сольоспівом Анни Дейвидз, яка відспівала пісню „І сад зацвів" муз. В. Безкоровайного, сольо-бандури двох пісень у виконанні молодої бандуристки Марійки Лісової і танцями танцювального ансамблю „Сокіл". Ансамбль „Сокіл" виконав чотири танки, укладу їхньої керівнички Наталки Доброліж-Маївської, яка сама виконала дуже бравурний танок „Від Києва до Лубень".

Вокальний ансамбль „Мережі" виконав 12 пісень, почавши від стародавних гагілок, як „Ой на горі" і „Вийди Іванку" аранжовані С. Яременком, через ліричні, як „Червона Ружа" муз. І. Шамо, „Лебеді" муз. О. Білаша та полонив серця присутніх зворушливими піснями „Моя Коломия" муз. Циганкова і „Мої Ясеня", а закінчили дуже вдалими жартівливими піснями як „Очі Синії", „Не хвалюся" і „Ти до мене не ходи" і „Незабудьки".

Ансамбль „Мережі" за останній час дуже виробився. Відчувається голосову певність, зіспіваність, як теж у кожній пісні своєрідне виконання щодо змісту, тональности і експресії.

Треба подивляти членок ансамблю, які помимо домашних обов'язків, присвячують пісенній культурі так багато часу, систематично себе вдосконалюють так, що у висліді ми едмонтонці можемо похвалитися одною з найкращих співочих одиниць.

Ансамбль „Мережі" часто безкорисно виступає на різних національних концертах і академіях, а також ширить українську пісню і серед наших іншомовних співгромадян, от хочби останньо на конференції учителів „Форейн ленгвидж" і на виступі у едмонтонськім архівнім музею. У ансамблю „Мережі" співають: Анна Дейвидс, Любов Татух, Єлисавета Андерсон, Леся Чумер, Ірина Онуферко, Ірина Моргардт, Марія Тодорук, Марія Дитиняк та Ольга Литвинець. Музичними керівниками ансамблю є Марія Дитиняк і Сергій Яременко. До успіху пісень причинився дуже багато добрий супровід на фортепіяні, який спочиває в вмілих руках паністки Мирослави Фодчук. Всі присутні на залі оплескували щедро виконавців і загально висловлювали своє признання виконавцям та вдоволення з приємно проведеного вечора.

Присутня

„Добра Воля" все чимось зайнята

Неоніла ДМИТРУК

Річні збори І-шого Відділу „Доброї Волі" ЛУКЖ при катедрі св. Йосафата в Едмонтоні відбулися 6-го червня ц.р. в залі готелю Кінг Едвард.

Збори вшанував своєю приявністю Преосвящ. Владика Ніл і духовний асистент почесний крилошанин о. Ю. Ковальський. Єпархіяльну управу репрезентувала п-і Й. Кулеба, а П. Відділ „Доброї Волі" п-і М. Поренчук.

Після бенкету відбулася ділова частина зборів. П-і О. Грабар прочитала протокол з минулорічних Загальних зборів, а п-і М. Хаба здала касовий звіт. Про працю культурно-освітного комітету звітувала п-і І. Горбай. Членкині вищезгаданого комітету зорганізували ряд рефератів, які були відчитані на місячних сходинах. У вересні п-і М. Демчук переповіла свої враження з подорожі в Україну. В жовтні п-і І. Горбай мала доклад про обжинкові звичаї. В жовтні членкині „Доброї Волі" брали участь у „Дні ЛУКЖ". В листопаді п-і О. Грабар мала доповідь про Листопадовий зрив, в місяці грудні п-і Н. Крайчий розповіла про українські різдвяні звичаї. У місяці січні 1973 р. була Різдвяна вечірка для членок. На цій вечірці був розиграш ляльки в українському полтавському строю, яку подарувала п-і Єлчин. Ця розігравка принесла 100 дол., які переслано Блаженнішому Йосифові як різдвяний дарунок. У березні п-і Л. Вацке мала доповідь про Тараса Шевченка, а у квітні представниці Єпархіяльної управи п-і Й. Кулеба перша заступниця голови Єпарх. управи і п-і М. Пастушенко, друга заст. голови відвідали наш відділ і говорили про поширення праці у відділі і про способи приєднання нових членкинь.

В травні п-і І. Горбай прочитало реферат „на пошану Матері". За стараннями членкинь „Доброї Волі", які є рівнож членкинями Музейного комітету, відбувся в днях від 26 лютого до 3 березня в катедральній резиденції курс для інструкторок вишивання. Ініціятором тих курсів була п-і І. Павликовська, голова Музейного комітету. Директором курсів була п-і Л. Вацке, а іструкторками були п-і О. Федак і п-і А. Кучер.

Був також курс писання писанок, який вела п-і О. Грабар. Членкині „Доброї Волі" провадили також курси вишивок в інших відділах ЛУКЖК Едмонтону, а саме:

П-і А. Кучер у відділі Пре-

(закінчення на 5 стор.)

Задний ряд: М. Боднар, М. Кондратюк, А. Олійник, С. Ковтон, К. Муж, А. Дутка, А. Бойко, М. Левчук, І. Горбай, А. Буртняк, М. Елчен, А. Щур, А. Яніцька, А. Прокопчук. 2-гий ряд К. Смолик, А. Кучер, А. Гевко, А. Качур, Е. Фалик, А. Токарскі, В. Костюк, М. Кай, Е. Куць, М. Демчук, Й. Кривко, О. Чопей, А. Прокоп, І. Павликовська, О. Грабар, О. Росляк. 1-шний ряд: А. Прийма, С. Яхній, Л. Вацке, Н. Крайчий, Владика Ніл (Саварин), о. поч. крилош. Ю. Ковальський, Й. Кулеба, М. Поренчук, М. Семків, М. Хаба. На світлині нема: К. Петецької, О. Янди, О. Федак, Н. Дмитрук, Е. Страшок, С. Грещук, М. Березовської, А. Середи, С. Кордибан, Н. Лесик, О. Сеник, М. Піставки, М. Мельничук, О. Манастирської, Р. Боцяк. Фото: Академія

Хор „Дніпро" на порозі нового етапу праці

Загальними зборами 18-го червня 1973 хор „Дніпро" закінчив черговий, надзвичайно діловий рік праці. Збори відкрив дотеперішній голова п. М. Журавель, а перевела її вибрана президія — п. І. Бумбак — голова і п. Т. Слабий — секретар. По принятті денного порядку п. Журавель započаткував звіти управи.

Дбайливо опрацьований його звіт виявив пророблену працю, чи не найінтензивнішу за всі минулі роки. Хор має 44 чоловічих співаків. Пересічно ходить на проби 34 члени. На початку ділового року було доволі багато співачок, бо їх число доходило до 40. Але з весною їх число зменшилося, майже на половину. В осінньому сезоні управа хору сподівається збільшити число співачок до давнього стану. Праця хору то постійне відбування проб, яких в минулому році було аж 72. В тому ж часі хор мав 17 виступів, беручи участь в різних загально-громадських імпрезах. Важніші з них то: в „Українському дні" в парку Елк Айленд, Лисенківському концерті, Листопадовому святі, та січневих роковинах. Хор дав концерт коляд на кейбл ТВ, накручений в катедрі св. свщм. Йосафата та мав 5 власних концертів-колядок. Крім цього, з нагоди виїздів із концертами, співав дві св. Літургії в Ст. Пол і в Піс Ривер. Перед Різдвом 1972/73 хор наспівав пластинку коляд: „Знами Бог...", яку можна купити в управи хору, або в українській книгарні. Беручи до уваги лише вище вичислену важнішу діяльність хору, треба признати, що члени хору віддали чимало часу, праці й труду для української громади в Едмонтоні і в Алберті. То все роблено без будьякої винагороди, добровільно, з почуття громадського обов'язку служіння своїй спільноті, в надії що ця спільнота бодай морально підтримає і оцінить цю працю. Слід завважити, що тягар праці в основному спочивав на кількох особах, а в першу чергу на довголітньому диригентові хору п. Р. Солтикевичеві. Він хоч обтяжений щоденною працею та працею в других хорових одиницях, присвячував хорові „Дніпро" найбільше часу й труду. Виявом признання та вдячности для нього буде те, коли голосово спосібні члени української громади, а зокрема її молодше покоління стануть членами хору.

Заслугове на вирізнення теж п. М. Журавель, кол. голова хору, який, помимо поважного віку, бо йому вже „стукнула" 70-ка — виявив надзвичайну енергію і вмілість полагоджувати адміністраційні справи. Він в минулому році, попри головство, вів ще й широку кореспонденцію з різними особами та громадськими й урядовими чинниками та не лінувався поїхати в різні місцевості, щоб допильнувати організації концертів. Велику допомогу в цьому дали йому брати Михайло і Петро Вуйціки, які також склали на зборах вичерпні звіти: Михайло касовий, а Петро з адміністрації. Прес-референт хору п. І. Хома подавав обширніші звіти до преси з усіх важніших виступів хору, а саме з Лисенківського концерту, концерту коляд та 5-ох концертів у околиці — Ендро, Ст. Пол, Гренд Прері, Піс Ривер і Гай Прері. Дописі появлялись головно на сторінках „Українських Вістей". Їх дуже радо містив всесвітліший о. митрат Сопуляк, за що управа хору висловлює йому щиру подяку.

На окрему згадку заслуговує, хоч невидна, але потрібна й корисна праця п. О. Богоноса, що як заступник диригента, в основному зосередив свою увагу на архіві хору. За 20 років існування хору, завдяки п. О. Богоносові, збереглось чимало документів, які майбутньому дослідникові можуть послужити цінним матеріялом до написання історії хору. В його посіданні є 10 „томів", хронологічно упорядкованих різних програмок, дописей, статтей, світлин і т.п.

Цього року, при кінці жовленні абсолюторії уступаючій управі, обрано нову в такому складі: п. М. Журавель попередний голова та заступник, п. М. Вуйцік — голова, п. Т. Слабий — секр., п. П. Вуйцік — скарбник-адміністратор, п. І. Мельник — господар, п. І. Хома — прес-референт, п-і Леся Чумер — зв'язкова з жіночою секцією і п. С. Грох — члени. Диригентом хору через аклямацію обрано й надальше п. Р. Солтикевича, а його заступником п. О. Богоноса.

Цього року, при кінці жовтня, хор Дніпро відзначуватиме свій 20-літній ювілей бенкетом з танцювальною забавою та концертом. Управа хору вже підготовляє ці святкування. В програмі включено м.ін. і випуск третьої пластинки світських пісень, цим разом вже й у виконанні мішаного хору.

Управа сподівається, що українська громада, доцінюючи вартість, значення й конечність існування хору „Дніпро", в ювілейному році хору виявить свою прихильність до нього — масовою участю в святкуваннях.

І. Хома — прес-реф.

Привіт молодіжному дивацтву

Під таким кличем відбувся в ювілейній авдиторії 8 і 9 червня концерт 900 молодих албертців. Концерт приняли приявні з ентузіязмом. Організувала концерт „Дівоча барабанна й трубна" оркестра.

Після концерту були сходини 12-ти груп молоді в готелі Шато Лякомб і там порішено, щоб такі концерти відбувалися щороку. В будучности ініціятори зроблять деякі поліпшення, але факт, що молодь приняла його з таким ентузіязмом показує, що ідея була добра і варт її продовжати.

Між групами, що брали участь в цьогорічному „молодіжному дивацтві" була й українська танцювальна група „Зірка".

ДІВОЧА ОРКЕСТРА ПОЧАЛА СВОЄ ТУРНЕ

Албертська дівоча барабанна й трубна оркестра, що складається з дівчат різних національностей, почала з днем 22 червня своє турне по Алберті, Британській Колюмбії і Монтані.

До оркестри належить 140 дівчат. Їх недавно запрошено з концертами до Полудневої Ірляндії і Европи.

Завдяки жертвам купців і промисловців члени оркестри мають чудові уніформи.

Національна вкладка

Відділ КУК в Едмонтоні переводить збірку національної вкладки на 1973 рік.

КУК має два роди збірок. Перший рід збірки — це українсько-канадський суспільний фонд, який називаємо національною вкладкою і другий харитативно - освітний фонд.

Національні вкладки, вплачені через відділ КУК, ділиться по половині між централею і відділами КУК. Вони є призначені в першу чергу на ведення ділових справ КУК і на покриття адміністраційних видатків. Вплати на харитативно-освітний фонд є призначені на харитативні й освітні цілі. Не лиш централя КУК, але й відділи КУК мають адміністративні видатки. Найбільшим видатком відділу КУК в Едмонтоні то бюджетова вкладка до централі КУК. Цьогорічна вкладка враз із задовженням ще за попередні роки є 2,650.00 дол.

Вплати на харитативно-освітній фонд не звільняють нас від вплати національної вкладки. Та на жаль лише малий відсоток нашого громадянства платить національну вкладку. В „Українських Вістях" ч. 21 з 24 травня б.р. подано, кілько членів зі складових організацій КУК — відділ Едмонтон, вплатили національні вкладки, а саме лише 166 осіб на около 2,000 осіб, які є членами складових організацій КУК, не включаючи тих, що є членами кількох складових організацій. До них відділ КУК звертається в першу чергу з проханням допомогти відділові КУК — Едмонтон сплатити задовження національної вкладки.

В місяцях травні і червні б.р., (листа ч. 5) вплатили національні вкладки 28 осіб на суму $352.00.

по $25.00: — п. Я. Прийма, д-р І. і п-і А. Рудницький, п. І. Тимчишин;

по $20.00: — п. Ст. Максимюк, д-р Я. Онуферко;

по $15.00: — п. С. Шкоропад;

по $12.00: — п. Ю. Ізьо;

по $10.00: — п. М. Блавацький, М. Бокис, Ю. Хаба, Я. Чайковський, Г. Конвой, П. Дацків, К. Кантор, В. Марич, Н. Олійник, П. Озубко, В. Паік, В. Постойко, І. Прокоп, С. Ромeнюк, інж. Ю. Скрипник, о. Б. Свігуровичи, Р. Солтикевич, С. Стефанів, Б. Стефанів, М. Сулик, Г. Йопик.

Від січня 1973 р. до кінця червня 1973. 194 едмонтонців вплатили національні вкладки на суму $2,507.00.

Свої вплати проситься слати на адресу:

Ukrainian Canadian Committee
Edmonton Branch
11315 - 111 Avenue
Edmonton, — Alberta
T5G OS8

інж. М. Бойко, фін. референт

Зміна адреси УВАН

Канцелярію, бібліотеку та архіви Української Вільної Академії Наук (УВАН) перенесено з вул. Флора ч. 221 до будинку централі КУК (другий поверх), 456 Мейн Стр. Вінніпег, Манітоба. Поштовий код Р3Б 1Б6.

Президія УВАН

„Добра Воля" . . .

(продовження з стор. 4.)

св. Евхаристії, п-і О. Федак у відділі св. Василія, п-і Л. Вацке у відділі Пресв. Богородиці. Відбувався також курс кераміки під мистецьким проводом п-і О. Манастирської.

Членкині „Доброї Волі" влаштували дві виставки: Показ зразків українських вишивок і кераміки у Калґарах 31 березня і у Веґревил 1 квітня. Там показано деякі експонати з Єпархіяльної музейної збірки, а також вишивки і кераміку, виконану на курсах, влаштованих музейним комітетом ЛУКЖ. В Едмонтоні відбулася ця виставка 3 червня на закінчення всіх курсів. Велике признання у влаштуванні цих виставок належиться паням: І. Павликовській, Л. Вацке, М. Елчин, О. Манастирській.

З черги звітувала п-і В. Костюк за телефонічний комітет. За час минулого року членкині перевели 660 тел. повідомлень.

П-і Ковтун здала звіт з праці господарського комітету. Відділ приготовив дев'ять імпрез, а саме у вересні празничний обід, у жовтні „День ЛУКЖ", в листопаді осінній базар, січні Різдвяну вечерю, у березні пращальну вечірку для довголітної членкині п-і Палазнюк, у квітні продаж великодного печива і допомога в підготовці чайку для Преосв. Владики Ніла, в червні прийняття для курсанток на закінчення курсів вишивання й кераміки.

Від імені базарового комітету звітувала п-і А. Олійник, а від шпитального п-і К. Папуга. Членкині шпитального комітету побували 16 разів у шпиталях і відвідали 75 хворих. Відвідали теж пенсіонерів у домі для старших людей. П-і М. Демчук звітувала про дописі до англомовної преси, а п-і І. Павликовська здала звіт з акції відвідин старших, що живуть по приватних домах. Цю акцію започатковано весною цего року. П-і А. Прийма звітувала про відбуті окружні з'їзди ЛУКЖ та про плянувані з'їзди на слідуючий рік.

З черги склала звіт голова п-і Н. Крайчий і подякувала всім членицям за співпрацю і довір'я до неї.

За Контрольну комісію звітувала п-і Л. Вацке і поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючій управі.

Нову управу вибрано в такому складі:

Л. Вацке голова, Н. Крайчий бувша голова, А. Прийма — містоголова, М. Семко — секретарка, М. Хаба — скарбничка, Н. Дмитрук — українська преса, Н. Крайчий — англійська преса, І. Павликовська — член управи. О. Росляк — архів.

Контрольна комісія: І. Павликовська, М. Демчук, М. Елчин.

Культурно-освітній комітет — А. Буртняк, А. Прокоп, М. Елчин.

В склад господарського комітету війшли: А. Дутка, Ковтун, Т. Гевко, Е. Куць, А. Олійник, М. Боднар, М. Левчук, К. Муж, С. Кордибан, Н. Лесяк, В. Костюк, Р. Боцяк, А. Качук.

До телефонічного комітету вибрано: Е. Куць, В. Костюк, до шпитального: К. Щур, К. Папуга, М. Кондратюк, А. Прокопчук. Базаровими книжками займуться: А. Олійник, А. Прокопчук, С. Яхневич. Членкинею Будівельного комітету при катедральній парафії вибрано п-ю Н. Крайчий.

На закінчення зборів промовив Преосвященний Ніл, який висловив признання за всесторонну працю членкинь і віддану працю бувшої голови п-і Крайчий. Владика заохотив новий заряд і членок до співпраці у збиранні фондів на будову парафіяльного центру при катедрі св. Иосафата. Від Єпархіяльної управи передала привіт п-і Й. Кулеба і підчеркнула гармонійну співпрацю всіх відділів ЛУКЖК.

Від ІІ-го відділу „Доброї Волі" склала привіт п-і М. Поренчук.

З черги нововибрана голова „Доброї Волі" п-і Л. Вацке подякувала за вибір і довір'я до неї та прнобіцяла докласти всіх старань, щоб гідно вив'язатися зі завдань, наложених на неї та просила членкинь про підтримку й співпрацю. Вкінці побажала всім приємних вакацій, з надією побачення у вересні, щоб по гарнім відпочинку продовжувати працю у відділі.

Заключне слово мав асистент відділу почесний крилошанин о. Ю. Ковальський. Він подякував членкиням за успішну працю для катедральної парафії. О. парох сказав м.ін.: „Все маємо перед очима якісь гарні цілі. „Добра воля" завсігди чимсь інтензивно занята. То дуже добре для організаці та для окремих її членів".

Молитвою, яку проказав о. духовний асистент, закінчено зборн.

БУДУЄМО ДІМ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

ДОТЕПЕР ВПЛАТИЛИ:

(Продовження)

(В дужках повна дотеперішня пожертва)

По 500.00 дол.: Парк Меморіял (М. Смолик), Федорів Л. і Т., ВАСМ Індустріс, Ткач М., Корнак П., Личак І., Левицький М.
По 300.00 дол.: Бойко І. і З. (500.00 дол.), Ногас І., Лошук І.
По 250.00 дол.: Іваник Я., Демчук Т., Чайківський Я. (500.00 дол.).
По 200.00 дол.: Логін І., Стебельський В. і Л. (500.00 дол.), Духній П., Хр. і М. (500.00 дол.), Левита М., Юник В., Гусак К., Лагола І. і К. (500.00 дол.).
По 150 дол.: Федорків І. (500.00 дол.), Янущак М. (500.00 дол.), Тобейчук С. (250.00 дол., Потримайко П., Олексійчук М. (350.00 дол.).
По 108.35 дол.: Ільків Д. і О. (750.00 дол.).
По 103.13 дол.: Стадник І., Спілка Української Молоді з весілля Наталки і Джефрі Сімон та 25-ліття подружжа п-ва І. Шийки (9,003.00 дол.).
По 100.00 дол.: Хомин М. (500.00 дол.), Березович Р. (300.00 дол.), Гук І., Юрина Я., Швидків М., Д-р М. Остафійчук—Ошава, Онт. (200.00 дол.), Сафюк Гр., Мельничук Б., Якімець Д., Мурин О., Костів С., Свистун М. і О. (500.00 дол.), о. Ю. Ковальський (120.00 дол.), Муринка Д. (300.00 дол.), Микитів В.
По 80.00 дол.: Гонтарик П.
По 50.00 дол.: Бурбела М. (150.00 дол.), Зазуляк А., Н.Н. (100.00 дол.), Андріїв М., Середюк Т. (150.00 дол.), Фіялка Б. (305.00 дол.), А. В., Пасека О., Микитів С. (200.00 дол.).
По 40.00 дол.: Щебивлок Р. (140.00 дол.).
По 35.00 дол.: Боярчук Е. (60.00 дол.).
По 30.00 дол.: Крупа Й. (245.00 дол.).
По 25.00 дол.: Бенкалович І. (50.00 дол.), Лесюк Д., Пасека Д. (55.00 дол.), Олійник В. (170.00 дол.), Зазуляк М.
По 20.00 дол.: Чорний В. (105.00 дол.), Рибачок А. (40.00 дол.).
По 15.00 дол.: Луців Р. (35.00 дол.), Павлюк В. (25.00 дол.), проф. Яременко С. (115.00 дол.).
По 5.00 дол.: Мартюк Б.
В останньому списку зайшла помилка, а саме: замість Романів Г. (600.00 дол.), має бути Романків Г. (400.00 дол.).

(продовження слідує)

„ПОРУЧ МОГИЛИ СКЛАДАЄМО ЧАСТИНУ НАШИХ СЕРДЕЦЬ"...

Слово над могилою бл. п. Михайла Лучковича

(26. 4. 1973 р.)

П. САВАРИН

„Ти мій люд, ти дитина моя,
ти вся честь моя й слава,
В тобі дух мій, будуче моє
і краса і держава.
Я весь вік, увесь труд тобі
дав у незломнім завзяттю,
І підеш ти в мандрівку століть з мого духа печаттю".

І. Франко

7 грудня, 1965 р. предсідник комісії в справі двомовности і двокультурности, А. Лорандо, вислухавши п. Лучковича, погратулював йому за його арґументи і сказав: „Ви нам дали ідеальне. Нажаль, політика — то мистецтво можливого!" „Так" — відповів п. Лучкович — „але людина завжди повинна змагати до ідеального".

Ці думки пригадалися мені сьогодні, коли ми зібралися вдруге і в останнє, щоб попращати бл. п. Михайла Лучковича. Великий ідеаліст, а рівночасно — невтомний робітник. — Таким був покійний. Такі, як Лучкович, то своєрідні стовпи, філяри, на яких спочиває суспільство. Коли такі відходять з цього світу, суспільство зразу відчуває їх відсутність і довго немає кому їх заступити.

Преосвященний Кир Ніл на панахиді змалював життєвий шлях покійного, і я лиш хочу додати ще кілька доповнень з останніх 20 років його життя.

Мені пригадується 1953 рік — відзначення 30-річчя голоду в Україні. Великі збори в УНД-омі. Хто говорить? Михайло Лучкович! І тоді я побачив, що то за людина. 1956 рік — 30-річчя трагічної смерти на вулиці Парижу Симона Петлюри. — Велике зібрання в Алберта Коледж. Хто знову був, промовцем? Михайло Лучкович і Дж. Діфенбейкер, пізніший прем'єр Канади.

Прийшов 1958 рік. Уряд Алберти дозволив на навчання української мови в державних школах Алберти. Посипались листи до редакції „Едмонтон Джорнал" з протестами. Хто дав на них найкращу відповідь? Той же Лучкович. „Важне те, що людина робить і думає. Особисто, мене ніхто не радився, якої я хочу бути національности, коли я родився. І через те я зберіг своє родинне ім'я без стиду.." відповідав Лучкович.

1961 року в грудні клюб українських професіоналістів і підприємців ушановував Лучковича з 35-річчям його вибору до парляменту. Тоді сказав бл. п. М. Лучкович „Я працював, працюю й буду працювати для добра свого народу".. КУК вручив йому тоді Шевченківську медалю. Ця шевченківська медаля, а пізніше почесне громадянство міста Вінніпеґу, а згодом почесне членство КУПіП в Едмонтоні тільки засвідчують, що слова свого він не зломив до смерти.

1963 року, коли в містечку Ендро засновувалося Товариство українських учителів Алберти, хто їздив з Едмонтону? Разом із Юрієм Стефаником, їздив покійними вже сьогодні Володимиром Яндою та інж. Миколою Фляком — Михайло Лучкович. А треба пригадати, що таке саме товариство він засновував ще 1917 р. Хто з нас 46 років пізніше буде мати досить сили і віри, щоб заснувати наново, якщоб було потрібно, те саме товариство — учителів української мови? А покійний їх мав.

1964 року почала діяти комісія в справі двомовности й двокультурности. Едмонтонський відділ КУК пише меморіял. І знову, хто в комітеті, що його пише, разом з Лупулом, Боцюрковим і мною? М. Лучкович. Знову засуджує асиміляцію, знову домагається рівноправности. Вихований на принципах Лінкольна і Шевченка, покійний не може стерпіти жодного васильства. А рік пізніше, 1965 року покійний блискуче обороняє цей меморіял перед комісією Лорандо.

1966 рік — 75-річчя нашого поселення в Алберті.. Святкування в парку Елк Айленд. Чия висока гідна постать, як не Лучковича разом з прем'єром Канади М. Пірсоном із яким він складає вінок на пам'ятнику піонерам.

Ще в 1971 році, покійний, довідавшися, що пишеться меморіял до уряду Алберти, телефонує й дає цінні поради. Вірний — до кінця. Скромний, надзвичайно товариський, він ніколи не турбувався про особисті користі, але допомагав громаді скрізь, де лиш було потрібно. Як казав колись Мазепа „Де общеє в упадку, кидай отця, кидай і матку, а йди отчизну захищать" — того додержувався покійний Лучкович у житті.

Історію нашого поселення ділять відповідно до приїзду імігрантів: на першу другу і третю імігрaцію. Але певне одно: хто б цю історію не писав, той не зможе поминути Лучковича, бо „печать його духа" лягла на неї так сильно, що не можна його поминути. Я сказав би, що перших 50 років українського поселення — тих 50 років змагань за звичайну людську гідність українця в Канаді — то 50 років Лучковича. Щойно він, Лучкович, повернув нам нашу людську гідність і пошану серед співгорожан. Навіть як би не було другого лемка в світі, Лучкович гідно їх запрезентував у історії канадської України. Тому ми з таким сумом пращаємо його сьогодні і, поруч його домовини, складаємо частину наших серць. Пращай, приятелю! Тичесно йшов, ніколи не кривив душею і своїх 60 років в Алберті провів на славу нашого народу. За те тобі наш доземний поклін. Хай Милостивий Господь нагородить тебе вічним життям, а ця дорога тобі канадська земля нехай буде легкою. Вічна Тобі пам'ять!

Коротка історія відділу ЛУКЖ

ПРИ ПАРАФІЇ СВ. ВАСИЛІЯ В ЕДМОНТОНІ

(роки 1948 — 1953)

На заклик о. С. Курила ЧСВВ, тодішнього ректора інституту св. Василія, жінки ново-створеної парафії св. Василія Великого, зійшлися до інституту на сходини 11-го травня 1948 року, щоб створити жіночу організацію.

Присутні згодилися створити відділ Ліґи Українських Католицьких Жінок парафії св. Василія.

Членкинь-основниць було 15. На цих перших сходинах вибрано першу управу в такому складі: голова — М. Войтків, заст. голови — А. Билат, секретарка — М. Козяк, фін. секр. — Ю. Безрука.

Хоч перешкоди були великі, членкині відважилися влаштувати: два бінґа, пікнік і базар.

10-го жовтня 1948 року назначено парохом св. Василія о. А. Химія ЧСВВ, який дальше повів працю над розбудовою парафії й організації відділу ЛУКЖ.

Відділ ЛУКЖ зорганізував рідну школу. Сестри Служебниці з Грімсбі, Онт. стали вчительками катихизації і української мови.

В червні 1949 року о. А. Трух ЧСВВ зорганізував Конгрес Апостольства Молитви, в часі якого посвячено організації Католицької Акції Пресвятому Христовому Серцю. Наш відділ брав участь у тому посвяченні.

Членкині відділу брали участь в першім чаю, з нагоди посвячення єпископської резиденції. На чайне прийняття прибуло тисячу осіб.

Членкині приготовили обід в день першого Празника в церкві св. Василія, 1-го січня 1949 року.

Відділ вислав дві делегатки на перший Єпархіяльний з'їзд в Едмонтоні. Число членкинь відділу при кінці року зросло до 22.

Признання належиться нашій першій секретарці п-і М. Козяк, яка секретарювала через довгі роки. Тому, що дім п-ва Козяків був дуже близько церкви, відділ часто сходився в їх хаті на сходини. Вона щиро й віддано працює в відділі вже повних 25 років.

Сподіваємося, що зерно наших початків впало на родючe поле, бо наш відділ в 1973 році має вже 170 членкинь. В тому числі маємо одну почесну членкиню ЛУКЖ і 20 досмертних членкинь, 16 членкинь вже упокоїлося. Відділ ЛУКЖ св. Василія у своїй діяльності виконує основні цілі статуту ЛУКЖ Канади.

(Дальше буде)

АЙН КЕРЕМ: НА ДОЛИНІ ЦЕРКВА РІЗДВА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ; ВГОРІ ЦЕРКВА Відвідин Єлисавети.

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

ЦЕРКВА ВІДВІДИН ЄЛИСАВЕТИ В АЙН КЕРЕМ

Друга церква в Айн Керем є збудована на місці дому Захарії, батька св. Івана Хрестителя, де Божа Мати, після Благовіщення, відвідала свою родичку, Єлисавету, матір св. Івана Хрестителя .

Після оглянення церкви св. Івана Хрестителя, ціла наша група пустилася йти до церкви відвідин Єлисавети. Ми вийшли на площу по середині оселі де є криниця, яка називається від 14-го сторіччя „криницею Божої Матері" („криниця Марії"). Від джерела, що з нього бере воду криниця, й пішла назва місцевости Айн Керем, що по арабськи означає „виноградне джерело". На місці сьогоднішньої криниці було колись лише звичайне джерело, що випливало зі скелі. Відтак, у новіших часах, там збудовано криницю, яка стоїть і досі. Над криницею є невеличка мусулманська мечеть, яка вказує на те, що це джерело вже від давніх часів було освяченим місцем. Біля криниці стояв наш автобус, а біля нього його водій-араб, який не мав з ким говорити, бо в Айн Керем, кромі черців та черниць, що живуть у манастирях, усі мешканці жиди, які прийшли на місце арабів, що в 1948 році залишив Айн Керем й перейшли жити кудинде. А жиди не заходять радо в розмову з арабами. Я лише сказав, що ми йдемо до церкви відвідин Єлисавети, водій кивнув головою й ми пішли поволі вгору по битій, кам'янистій дорозі.

Я вже був у Айн Керем сам, без прочан в 1969-ому році. Я їздив до Айн Керем лише із Джорджом. Джордж залишився тоді на долині біля криниці й завів розмову із жидами, що приходили по воду, а я сам відвідував обі церкви. Тоді, як цим разом, гарно світило сонце, а в повітрі панувала надзвичайна тиша, яку заколочував лише гомінкий щебет різних пташок, що їх у Айн Керем дуже багато. Я пустився йти стрімкою, викладеною каміням дорогою в напрямі церкви. З лівого боку дорога опиралася об узбіччя гори, а з правого боку була невисока кам'яна огорожка, яка забезпечувала прохожих, щоб випадково не посовгнулися та не полетіли в глибокий яр, що, оброслий зеленими кущами та невисокими деревами тягнувся ген у синяву далечінь. Праворуч у долині тягнулися гарні овочеві сади та виноградники. Чим вище я піднімався, тим кращий вид був на глибокий яр, на горби що тягнулися одноцілим пасмом вздовж яру та на цілу околицю. Мені тоді навіть прийшла була думка, що я, якщоб мав колись шукати затишного місця на відпочинок, то не міг би собі уявити кращого, як Айн Керем.

А одначе св. Іван Хреститель не хотів жити в цій чудовій місцевості, де жили його батьки, але пішов у недалеку пустиню, де вів тверде життя тодішнього пустельника. Приблизно в половині дороги до церкви є залізна брама, а на ній напис „Русска Православная Мисия", а над тим другий напис: „Русский жиночий манастир „Горкая". Брама була зачинена, на подвір'ї не було видно нікого, лише праворуч видно було невеликі хрести та різні овочеві дерева. То був цвинтар жіночого манастиря. Оба рази, як я відвідував Айн Керем, брама манастиря була зачинена й на дзвінок ніхто не виходив. Черниці мабуть були в церкві на молитві. Як мені пояснив відтак чернець-францісканин, це є спеціяльна чернеча оселя-лавра, де кожна черниця живе в окремому невеличкому домику, а всі домики побудовані кругом чепурної церкви в російському стилі із досить високою дзвіницею.

Черниці дозволяють прочанам оглянути їхню лавру, але лише в деяких, точно означених годинах. Мої відвідини вперше й минулого разу були якраз у тому часі, як черниці були на молитві й тому на мій дзвінок ніхто не вийшов, щоб відкрити браму. Джордж оповідав мені, що російських черниць можна бачити деколи на вулиці, як вони йдуть полагоджувати свої орудки. Вони всі одягнені в чорній чернечій рясі з чорним клобуком на голові, який виглядав неначе лицарський шолом.

Зате кругом пташки щебетали так радісно та голосно, що на душі ставало легко, а на душу налягав дивний спокій.

Врешті я дійшов до кінця дороги, що закінчувалася широкою по мистецьки кованою з заліза брамою. Праворуч, притикав до муру, що відгороджував церкву Відвідин Єлисавети, великий мурований будинок, що виглядає як твердиця з таблицею, що на ній був знову напис: „Русска Православна Місія". При вході до будинку було чимало зів'ялого листя, що вже починало падати з багатьох високих дерев, що росли й на подвір'ї церкви

(закінчення на стор. 6.)

Стан Римської курії за національною приналежністю

За національною приналежністю на 67 ключевих позицій у Римській курії маємо 35 італійців, 7 французів, 4 еспанці, 3 бельгійці, 3 американці, 2 німці, 2 канадійці, 1 голляндець, 1 австрияк, 1 югославець, 1 поляк, 1 бразилієць, 1 дагомей, 1 австралієць, й 1 українець. О. монс. д-р Ю. Миляник, який є підсекретарем Конгрегації для Східніх Церков.

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
10128 - 100 St., Edmonton
206 McLeod Bldg. — 424-9645

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ

Кошториси даром

З ФАБРИКИ ДО ВАС

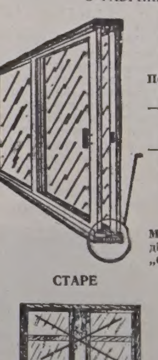

Похиле підвіконня включує:
— вінилеву щілину (не допускає морозу)
— система для пересування ніколи не справляє клопоту

Ми можемо прикрасити Ваш дім цими чудовими дверми „Суприм" до патіо

СТАРЕ НОВЕ

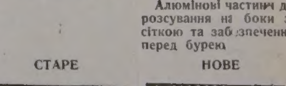

Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею

СТАРЕ НОВЕ

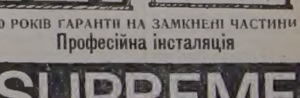

10 РОКІВ ҐАРАНТІЇ НА ЗАМКНЕНІ ЧАСТИНИ

Професійна інсталяція

SUPREME WINDOWS LTD

Office 484-5684, Evenings 482-2511, 16935 - 110 Ave.

Ванкувер, Бр. К.: – похорон бл. п. д-ра Дениса Дацишина

Наглою й несподіваною смертю помер на 26-му році життя бл. п. д-р дентистики Денис Дацишин.

В неділю, 11-го березня Денис прийшов до своїх батьків із своїм старшим братом Артуром на вечеру. По вечері, біля 9 год. веселий пішов до дому, щоб в понеділок йти до праці. На жаль не так сталося, як плянував.

Покійний Денис мешкав разом з професором Ванкуверського університету. Денис пішов спати, а його співмешканець, що вже від довшого часу був хворим „на голову" взяв сокиру і в сні зарубав Дениса, а відтак узяв його автомобіль, поїхав до університету і там відібрав собі життя.

12 березня рано дістали батьки страшну вістку, що їх син, що вчера ще так весело з ними пращався, вже не живе. Немає слів, щоб описати, як та вістка поділала на батьків, що дуже любили свого сина. Не лиш вони, але й ціла родина переживала неописані душевні страждання. Теж приятелі Дениса не могли погодитися з думкою, що Денис не живе, що він помер такою страшною, несподіваною смертю.

Бл. п. Денис народився в Редвей, Алберта, в родині Івана й Катерини Дацишин, як наймолодший син з трьох дітей. У Редвей він виріс і там покінчив середню школу. Будучи студентом середньої школи Денис любив услугувати священикам при престолі і загалом любив рідну Церкву.

Вже як студент середньої школи покійний здобув собі повагу й пошану між молоддю й старшими. Він був пильним учнем, який ніколи не нарікав на вчителів. Впрочім не було й потреби, бо за свою пильність майже в кожній клясі він діставав нагороди — й то аж до 12 кляси включно.

Після закінченя школи у Редвей, покійний записався на університет в Едмонтоні, де студіював дентистику, як передтим і його старший брат Артур, що в той час вже був дентистом.

В 1969 році Денис щасливо закінчив свій п'ятирічний курс з відзначенням і нагородою.

Того самого року він став на працю у свойого брата Артура, який мав свою дентистичну канцелярію в Джеспер Парк, Алберта. Разом з братом він працював до 1970 року, коли то він переїхав до Ванкуверу і став на працю в Дор Голл Ванкувер Блок, де й працював аж до своєї нежданної смерти.

Своєю працею покійний здобув собі велику популярність між пацієнтами. Денис був гордий на свою професію і старався бути добрим дентистом і тому мав перед собою велику майбутність.

Денис полюбив Ванкувер і задумав поселитися тут на постійне і тому його батьки, а також брат Артур переїхали до Ванкуверу.

В четвер, 15 березня у похоронному заведенні Нанн і Томпсон при дуже великому числі людей о. А. Головайчук ЧСВВ відправив панахиду, а в п'ятницю 16-го березня св. Літургію й похорон в українській католицькій церкві Покрова Пресв. Богородиці, знову ж при великому числі людей.

Після богослужб довга валка авт відпровадила покійного Дениса на цвинтар Овшен Вю.

В імени родини запросив о. А. Головайчук усіх учасників похорону до парафіяльної залі на перекуску. Після молитви о. А. Головайчук зі сльозами в очах згадав покійного Дениса. Покійний був такий веселий, такий милий, такий гордий на свій фах, але на жаль, він прожив дуже коротко.

При кінці перекуски, зворушений до сльоз шваґер покійного Віктор Семенюк згадуючи покійного, пригадав його важку працю, щоб здобути фахове звання, згадав його доброту і вірність батькам і родині. Бесідник підкреслив також те, що покійний був гордий на те, що він українець, читав українські книжкі, „УВісті" і цікавився житятм батьків перед їх приїздом до Канади.

бл. п. д-р Денис Дацишин

„Нехай ті пахучі квіти, що їх зложили твої друзі на твою домовину і на твій гріб, ніколи не перестануть тобі пахнути. Ти з дитинства так дуже любив живі квіти.

Ти був нам дуже любим і дорогим сином. Ми про тебе ніколи не забудем, а завжди в своїх молитвах будемо тебе споминати. Тужать і плачуть за тобою тато, мама, брат Артур, сестра Єлисавета, її муж Віктор їх сини Браен, Ґері, Аллан і донечка Єлисаветка і уся родина тут в Канаді і ті, що в Україні, і ті, що в Польщі, і ті, що ще живуть розкинені по степах Сибіру" — закінчив своє слово В. Семенюк. Покійний мав надію побачити свою рідню, розкинену по широкому світі, але на те вже не стало часу, бо смерть вкоротила його надійне життя.

З нагоди похорону батьки покійного передали 15 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуєм, а покійному Денисові вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Батьки й родина покійного д-ра Дениса Дацишина щиро дякують всім тим, що склали їм співчуття з причини смерти покійного. Дякують усім за дорогі квіти, якими вкрито могилу покійного дякують тим, що брали участь в панахиді та в похоронних богослужбах і відпровадженні тіла на вічний спочинок. Дякують тим, що несли домовину а то: п. В. Геннінґ і д-р Д. Робертсонові з Едмонтону, п. Ґ. Белл, д-р Д. Річмонд, д-р К. Міллер і п. Р. Лянц.

Дякують рідним, що приїхали на похорон з Монреаль, Принс Джордж, Едмонтон, Летбридж і Редвей. Дякують паням, що приготовили перекуску і обслужили учасників похорону.

Дякують ВПр. о. А. Головайчукові ЧСВВ за похоронні богослужби і співчуття, висказане родині покійного. Дякують дякам п. В. Шміґелеві і Е. Кондратюкові за гарний похоронний спів.

Хай Всевишній Вас усіх нагородить, а ти, молоденький, дорогий сину, брате, шваґре, вуйку, стрийку спочивай з Богом. Хай канадська земля буде тобі легкою.

Тато, мама, брат, сестра, братанки й сесттрінки

Едмонтон, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. МАРІЇ МЕЛЕНІЮС

бл. п. Марія Меленіюс

У вівторок, 3-го квітня нежданно упокоїлася в Бозі на 45-му році життя бл. п. Марія Меленіюс.

Покійна прийшла на світ 24 вересня 1931 року в селі Старява, пов. Мостиська, Україна, в родині Дмитра Жук і Стефанії з роду Подільчук.

До Канади приїхала покійна разом з батьками в 1929 році на фарму до Черґіл, де фармували до 1967 року.

Покійна вийшла заміж 1947 року за Давида Меленіюса. Увесь час супружого життя проживала в Рондел, Бр. К.

Покійна полишила в смутку мужа Давида, трьох синів: Алберта, на університеті в Ванкувер, Вендела й Івана та дочку Марію в дома.

Оплакують покійну також батьки Дмитро й Ксеня Жук в Едмонтоні, брат Стефан в Польщі, сестра Анна Лемесюр у Вінніпегу й інша сестра Катерина Ретянсе в Елк Пойнт, Алберта.

Панахиду в понеділок, 3-го квітня в Парк Меморіял, а заупокійну св. Літургію й докінчення похорону в церкві св. Юрія Побідоносця відслужив о. поч. крилош. о. В. Тарнавський, який і попращав покійну від родини, приятелів і знайомих.

Покійну похоронено на цвинтарі св. Михаїла.

З нагоди похорону родина передала на „УВісті" 20 дол.

„УВісті" дякують за жертву, а покійній Марії нехай Господь дасть небесне царство і вічну пам'ять.

ПОДЯКА

Щиро дякуємо Всв. о. В. Тарнавському за похоронні богослужби, приятелям і знайомим за вислови співчуття та пожертви на св. заупокійні Служби Божі та всім приявним на похороні за участь. Хай Господь вам усім щедро заплатить.

Опечалені:

муж, діти й родина

Едмонтон, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. МАРІЇ ЯЦІЙ

бл. п. Марія Яцій

У неділю, 20-го травня в Едмонтоні, проживши 77 років і 10 місяців трудолюбивого життя, померла в Бозі бл. п. Марія Яцій.

Покійна прийшла на світ в родині Івана Демків в селі Бовдури, повіт Броди, Україна.

До Канади приїхала в 1926 році. Тут вона жила в Едмонтоні, заки пізналася з Василем Яцій, з яким і одружилася 10 лютого 1926 року. Вінчав їх о. Юрій Жидан ЧСВВ.

Молоде подружжя жило ввесь час в Едмонтоні, де муж покійної працював на різних роботах; тут працювала й його покійна дружина.

Покійна була доброю парафіянкою катедральної церкви св. Йосафата. Останніх сім років хворіла на ноги і це було її найвищим горем, що не могла ходити до церкви, яку дуже любила.

Панахиду відслужив у Похоронному заведенні Парк Меморіял в середу, 23-го травня, а заупокійну св. Літургію в катедрі св. Йосафата в четвер, 24-го о. Роман Ганкевич.

Покійну оплакують муж Василь, син Едді, невістка Льора, один внук і одна внучка.

Покійну Марію похоронено на цвинтарі св. Михаїла.

По похороні була перекуска в домі сина й невістки.

Родина склала пожертву 20 дол. на „УВісті".

Сердечну подяку складає муж Василь зі сином Едієм і дружиною та дітьми Всч. о. Р. Ганкевичеві за похоронні богослужби, родині й приятелям за співчуття і жертви на св. Служби Божі та всім, що потішали їх в годині їх смутку.

„УВісті" дякують родині покійної Марії Яцій за жертву, а покійній Марії нехай Господь за її любов до Нього нагородить вічною небесною радістю, а між людьми хай залишиться по ній вічна пам'ять.

в Калґари

КОНЦЕРТ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ ІМ. Т. ШЕВЧЕНКА

М. ГОШУЛЯК

„Чужино, чужино,
не замінеш мені
України"!

В найкращій порі року, в чудовий весняний травневий день, коли вся природа неначе збудилась із довгого сну й обдарувала світ своєю красою, в той час завітала до нас наша славна Капеля бандуристів.

Щоби гідно відзначити 55-річний ювілей свого існування, Капеля почала свої концерти в США, а відтак відвідала більші міста Західної Канади.

В Калґарах відбувся концерт в суботу, 12-го травня, в театральній залі калґарського університету, під патронатом місцевого відділу КУК.

Капеля виступала під мистецьким керуванням заслуженого майстра композитора-диригента Гр. Китастого.

Українська громада в Калґарах довго ждала на приїзд наших бандуристів, бо хто другий може високо мистецьким співом, та віртуозною грою на бандурах розвеселити і розрадити українців на чужині.

Вислухавши двогодинного концерту, відчувається гордість із приналежности до української нації. Українці в чужині тужать за рідною піснею, за своїм мистецтвом, люблять слухати ніжних звуків бандур, бо це пригадує їм їхню дорогу батьківщину.

Тому і не диво, що по кожній проспіваний пісні чи думі, учасники концерту нагороджували їх рясними і довгими оплесками, ба навіть оваційно вітали їх повстанням змісць.

Поява Капелі бандуристів на сцені, прибраних у нові гарні одяги, побільшена молодими надійними співаками й бандуристами, а до того нова зворушлива програма, викликували на залі бурю оплесків.

Почато концерт могутнім Христос Воскрес. У відповідь хорові хотілося сказати: Воскресне Україна! Херувимська — муз. Д. Бортнянського, Благослови душе моя Господа — муз. К. Стеценка. Здається, що ми є в церкві, а не в театральній залі, так усі з великою увагою слухали церковних пісень.

„Бій під Конотопом" — муз.: Г. Китастого. То історичне оповідання, коли то козацькі війська гетьмана Ів. Виговського перемагають переважаючі сили московського війська.

„Як давно" — муз. Гр. Китастого. Співає баритон соліст М. Мінський. Драматично з повагою тужить за рідним краєм. Стихійно прозвучала пісня:

„Зелений гай пахуче поле
В т'юрмі приснилося мені
І степ широкий неначе море
В далекій рідній стороні..."

Ця пісня витиснула багато слізь із очей.

В дальшій програмі вже веселі, народні пісні а думою про Тютюника закінчується перша частина незабутнього концерту.

В другій частині програми, виконуються козацькі, любовні та жартівливі пісні. Настрій веселий, публіка вдоволена, послухавши пишного співу.

Кожна пісня чи дума, була виканана на високому мистецькому рівні. Велике захоплення викликав виступ капелі на чужинців, а головно в музичних критиків які писали про високу музичну культуру українського народу.

Ми українська громада в Калґарах щиро вдячні вам всім, що нас не обминули, повертайте знова до нас в скорому часі.

Держіть в руках свої бандури й на них вигравайте — виспівуйте кращу долю українському народові.

Віримо, що вже не далекий той час, коли Україна стане вільною й тоді на могилі Т. Шевченка понесуться звуки бандур до Всевишнього з подякою, що сповнилася наша мрія, бо вже Воскресла Україна.

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

Справа коліс („байсиків")

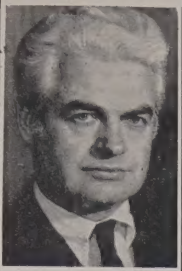

мейор Айвор Дент

На нашому засіданні міської ради 10 червня ми погодилися на пропозицію ради комішенерів для справ поліції, що „в місті Едмонтоні не буде обов'язку реєструвати коліс („байсиків") або діставати окремий дозвіл, щоби могти ними їздити.

Перед 1955 роком управа міста Едмонтону видавала дозволи на користування колесами („байсиками") за оплатою 50 центів річно. В тому році видано дозвіл на їзду приблизно 13,000 особам. В 1955 році перестало місто видавати дозволи з тої причини, що „оспорюваний закон не мав ніякого виправдання з уваги на малий прибуток для міста та дуже малий відсоток осіб, що він їх заторкав".

Звіт ради комішенерів для справ поліції стверджував: а) обов'язкова реєстрація та видавання дозволів на користування колесом („байсиком") не відстрашить нікого від крадежі коліс. У звіті сказано дальше, що якщо брати до уваги відсоткові крадежі коліс (байсиків") у різних канадських містах, в яких колеса є реґістровані та в тих, що в них колеса (байсики) не є реґістровані, то не можна бачити різниці, якщо йдеться про їх крадежі між реєстрованими і нереєстрованими колесами; б) видавати обов'язкових дозволів на користування колесами („байсиками") чи їх реєстрації не мають основи, якщо закону не можна буде перевести в життя, тобто примусити людей заховувати такий закон.

Якщо ж йдеться про дохід чи видатки, зв'язані з реєстрацією, то обчислення виявило, що видатки дозволів на їзду колесом („байсиками") у порівнанні з приходами за дозвіл правдоподібно будуть однакові, так що евентуальна мала надвишка не може бути достаточною спонукою, щоб реєструвати колеса („байсики").

У висліді прибутки чи видатки є вирішним чинником при зобов'язуванні власників коліс „байсиків" їх реєструвати. Також брано до уваги інші чинники при розгляді цієї справи. Між іншим: а) в Едмонтоні є приблизно 60,000 осіб, що користуються колесами („байсиками"), що з них приблизно 40%, або 24,000 осіб подбає про дозволи на їзду без ніякого натиску. Решта 60%, а з того зокрема 10-15%, будуть вимагати надзвичайних заходів, щоб їх примусити подбати про дозвіл на користування колесами („байсиками"). Власники коліс („байсиків"), які стараються про реєстрацію є ті, для яких не треба видавати приписів їзди, бо вони їх придержуються; за те ті, що не реєструють своїх колес („байсиків"), є якраз ті, що їм найбільше потрібно приписів, бо вони їх не придержуються. б) Інспекторів, що не мають поліційних одностроїв, деякі власники коліс („байсиків") зневажають, і то деколи дуже важко, а інформації відносно власників коліс („байсиків") що вони від них дістають, є переважно безвартісні. Деякі із запитуваних власників коліс („байсиків") відносно їхньої ідентичности, відмовляються подавати своє ім'я; або подають фалшиве. в) власниками більшости коліс („байсиків") є особи нижче 16 років життя і, щоб примусити їх зберігати закон, треба йти до суду для малолітніх. З досвіду із років і з-перед 1955-го року виходить, що лише небагато з порушників закону з поданих про їзду колесами до суду для малолітніх, були засуджені й намагання в той спосіб поправити недомагання в зберіганні приписів їзди колесами („байсиками") виявилися зовсім недостаточними.

Звіт приготований в 1971 році виявив, що число вкрадених коліс („байсиків"), які відтак поліція віднайшла, або відібрала від злодіїв та віддала їх власникам є 70%. В додатку до того наш відділ поліції записує в своєму реєстрі число кожного вкраденого колеса („байсика"), якого не віднайдено, якщо власник колеса („байсика") собі того бажає.

Рада поліційних комішенерів зверталася за інформаціями в справі реєстрації коліс („байсиків") до різних міст і устійнила, що, хоч більшість тих міст мала устави, що вимагали дозволів реєстрації коліс („байсиків") то примушування власників коліс („байсиків") зберігати закон, та виконування приписів закону, не дуже вдалося, як теж і ніодна управа поліції тих міст не могла подати, кілько коштує контроля, чи той закон виповнено, бо слідкувати за тим чи колеса („байсики") є зареєстровані не становило окремого відділу поліційної чинности.

З того виходить, що роблення приблизного обчислення видатків на контролю про виконання обов'язку реєстрації коліс („байсиків") на основі досвідів, що їх мала поліція інших міст, не мало би ніякої вартости, щоб виявити, кілько часу й труду забирає контроля чи колеса („байсики") є зареєстровані треба їх контролю вилучити з інших завдань поліцистів й доказати на основі переведеного статистичного обливу кошт тої контролі.

З другого боку якщоб створено окремий відділ для контролі коліс („байсиків"), тоді кошт контролі бувби залежний від того, кілько осіб там було б затруднених. Самозрозуміле, що такий відділ мусівби мати найменше одну особу, а вислід її діяльности був би не надто великий. Зрештою він залежав би від успіху методи праці, що нею користувалася би дана особа.

Ще більше причиняється до нашої постанови не реєструвати коліс („байсиків") те, що ми всі собі здаємо з того справу, що важко примусити молодих власників коліс („байсиків") зберігати закон, тимбільше, що вони загалом не придержуються ніяких приписів відносно їзди колесами („байсиками"). Тому то, після розгляду всіх тих обставин, міська поліція є тієї думки, що, доки не знайдеться спосіб, щоб вимогти зберігання приписів цього, дещо складного, закону, не можна зобов'язувати власників коліс („басиків") вибирати дозволи на користування ними, чи їх реєструвати.

Міська рада вповні погодилася з тим становищем.

Айвор Дент, мейор

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

(продовження з стор. 5)

Відвідин і в городі Русскої Місії. Листя вказувало, що в будинку ніхто не живе, бо ніхто навіть не відгорнув листя, що вкрило кам'яну плиту перед будинком Місії. При брамі був дзвінок і я, з цікавости подзвонив раз і другий, одначе на мій дзвінок ніхто не вийшов і ніхто не відізвався. Чернець францісканин пояснив мені, що то був колись осідок грецького православного патріярха, тепер будинок належить Російській Православній Місії, але в ньому не живе ніхто. Араби називаю цей будинок „Марзахарія". Я тоді рішився подзвонити до брами церкви Відвідин Єлисавети. Через залізну браму видно було гарне широке подвір'я, вимощене плитами, дуже чисто вдержане. По середині подвір'я був невеличкий городець, в якому пишалися гарні квіти, що цвили й надавали цілому подвір'ю милого й приманчивого вигляду.

На брамі була невеличка табличка, на якій був напис, що відвідувати церкву можна між годиною 9-12 перед полуднем та від 3-6 пополудні. Я потягнув за шнурок від дзвінка й в середині церковного забудування він задзвонив досить голосно. Я сподівався, що скоро хтось вийде і відчинить двері, але ніхто не вийшов. Я був упевнений, що в забудуваннях повинен би хтось бути, бо двері до церкви були широко відчинені. Я заздвонив у друге й терпеливо ждав, щоб мені відчинили двері. Але ніхто не показувався. Я зрештою тим не дуже переймався, бо на дворі світило чудово сонце, з подвір'я плив лагідний запах розквітлих квіток, а кругом співали пташки, аж заходилися. До того кругом панував такий спокій та краса, що звітди не хотілося й відходити. Я поглянув мимохіть вдолину й побачив водія-Джорджа, що нетерпеливо крутився біля своєї таксівки й пригадав собі, що я мушу троха поспішати, бо, після обіду, ми маємо заплянувану ще іншу туру. Я задзвонив ще раз і, коли ніхто не виходив, вирішив вертатися вдолину до таксівки. Я лиш пустився йти вдолину, як побачив худого черця-францісканина, який скоро йшов догори й махав до мене рукою, щоб я задержався; я тоді повернувся до брами, куди скоро надійшов засапаний чернець. Він ніс у руці сумку із закупленими харчами та оливою. Я почав з ним розмову в англійській мові, але він говорив по англійськи слабо. Я тоді запитався його, якої він національности, він відповів, що він словак і я перейшов на українську мову. Він пояснив мені, що в манастирі того дня він лише сам, бо другий чернець кудись поїхав, а він ходив до крамниці купувати оливу та деякі харчі. Там його побачив мій водій Джордж, який сказав йому, що я пішов на гору до церкви й певно там нетерпеливлюся, бо не можу дістатися до церкви. Тому він і спішився, щоб я, випадково, не відійшов, не оглянувши церкви.

ПОТРІБНО
29 ДОМІВ

Ми не хочемо заяви про продаж дому („лістінґ"). Наші клієнти мають для Вас готову ґотівку за Ваш дім, якогонебудь розміру, в якійнебудь дільниці Едмонтону та в такому стані, в якому він є.
Наш представник приїде до Вас, на Ваш заклик, і протягом кількох годин Ви будете мати готові гроші за Ваш дім. Наші представники ґоворять плавно по українськи.

В усіх справах продажу та закупу реальностей та в справі ґарантованого пляну позичок, якому не дорівнює ніякий інший, звертайтеся без зобов'язання до Михайла Блавацького на телефон 429-6656, дому 477-7604 або Николи Бабія 479-1866 або пишить на адресу:

HERITAGE TRUST
Real Estate Division

10166 - 100 St. Edmonton, Alberta

СТОРІНКА САСКАЧЕВАНУ

SASKATCHEWAN PAGE

Редагує: Анна Марія Баран
1306 - 20th St., W., Saskatoon, Sask.
РІК Телефон: 242-6364 Ч. 2.

Верховний Архиєпископ був удруге між нами

(продовження)

Приявні прохали Блаженнішого допомогти оформити Раду організацій за Патріярхат Української Католицької Церкви і комітети й інші організаційні клітини мирян у світову Організацію мирян, яка мала б належне визнання всіма нашими Владиками і своє місце при Постійному Синоді нашої Церкви; допомогти належно оформити Синодальний фонд, щоби ті, які працюють в тому напрямі, мали належну піддержку, а теж прохання запобігти впроваджуванню зміни Богослуження та служення їх в не українській мові. — Блаженніший радо відповідав на кожне окреме питання, — а опісля дав загальну відповідь: „усі наші справи будуть такими, якими ми будемо і будуть так скоро зреалізовані, як сильно ми усі будемо собі цього бажати. — Слова всі підкреслив кількакратно. Про нас інші знають більше часами, як самі ми про себе знаємо. Працюймо в тому напрямі аби ми були сильні духом, добре розуміли і знали чому ми хочемо осягнути цю чи другу ціль. Треба творити філії Українського Університету, а наші професійні диплюми, доповняти студіями з рідної культури та історії. Працювати з пляном цілости наших поселень, не закриватися в парафіях і Єпархіях. У нас укладено одне Богослуження і один переклад для одности відправ. У великих містах в крайности, треба допомогти тим, які затратили рідну мову й служать Богослужби в англійській мові. Цього вiяк не можна узагальнювати чи використовувати для впроваджування зміни, що противні нашому обрядові. Треба позбутися організаційного роздроблювання, миряни мають відограти, саме тепер після Вселенського Собору, важну ролю для [illegible] своєї Церкви".

Так наш Первоієрарх говорив, поучав, та подавав напрямні протягом прибл. одної години. Говорив ,як він найширіше і найпростішою формою, щоби ми всі в нічому сумніву не мали, щоб ясно бачили проблеми своєї Церкви і теперішнє положення нашого народу. „Я ніколи в житті, — казав Блаженніший, — не був песимістом, я ніколи не був оптимістом, треба а справи дивитися реально і робити так, як можна найкраще, в даній ситуації для наміченої справи. Ми вже зробили в наших поселеннях вступні кроки, щоби вивчили азбуку — а тепер треба будувати речення, творити зміст. Наш вклад — кожній державі нашого поселення має бути поважний, цінний, а притому наші очі мають бути постійно звернені на рідних в Україні. Для української справи ми повинні використовувати всі можливості, які маємо у вільних державах". Верховний Архиєпископ згадав теж про конечну потребу українського щоденника в Канаді, бо щоденник найкраще оформлює публічну опінію, а нам треба мати свою українську опінію для багатьох справ та й належно оформлену думку нашого цілого загалу. — Блаженніший продовжував своє слово, неначе боявся, що ще щось не сказав, що ще на довго не вернув досить виразно сказати. Із запертим віддихом тих золотих слів нашого духовного Батька ми слухали і занотовували в пам'яти усе ним сказане. Ми всі зрозуміли, що наш Ісповідник чогось великого бажає і вимагає від нас. Після слова Блаженнішого, членки ЛУКЖК вгостили усіх приявних числом понад 150 осіб, перекускою.

На зустрічі були заступлені такі організації: Централя Українців Католиків Канади і Крайової Управи БУКК, ЛУКЖК і УКЮК. Єпархіяльна Централя, Єпархіяльні управи БУК, ЛУКЖК і УКЮ, Єпархіяльний Музей ЛУКЖК, Братство св. Николая, Студентська організація Обнова; Рада Українських організацій за Патріярхат Української Католицької Церкви, Провінційна рада КУК, відділ Комітету Українців Канади і Комітету Українок Канади, філія Українського Національного Об'єднання, Організація Українок Канади Молодь Українського Нац. Об'єднання, Ліга Визволення України, Об'єднання Жінок ЛВУ, Спілка Української Молоді, Пласт, рідна школа при катедрі св. Юрія і садочок, відділ Українських професіоналістів, Кредитова спілка „Нова Громада", Народня Поміч, Народній Союз, Об'єднання Українських вет. лікарів, місцеві парафії та місцеві відділи БУК, ЛУКЖК і УКЮ, чернечі згромадження Сестри Служебниці і Сестри св. Йосифа і Дім для старших св. Йосифа та представники катедрального хору і хору ЛУКЖК і молодечого хору при катедрі св. Юрія, а теж реферетура народнього мистецтва СФУЖО, яка має свій осідок в Саскатуні.

Під час перекуски, о. крилошанин о. В. Івашко, висловив Блаженнішому подяку від себе і о. митрата І. Олійника за наділення їм почесних відзначень: „А щоби цю подяку за відзначення, а теж за приїзд до нашого Саскатуну підкріпити, я не прийшов з порожніми руками дякувати, — говорив з гумором о. крилошанин, — а приніс у дарі два томи наших „Катедральних Вістей", зібраних за час десяти років і оправлених. Опісля предсідник попросив п. Т. Барана, передати Блаженнішому на пам'ятку про вечір зустрічі, мистецько прикрашений п. Бараном пергаміновий звій на якому поруч назви організації, офіційні представники організацій й склали свої підписи.

Відліт зі Саскатуну: Наш Дорогий Гість відлетів у сторону Вініпегу в четвер, 26-го квітня о годині третій по полудні. На саскатунському летовищі праща ли Блаженнішого Владика Андрей, усі саскатунські оо. душпастирі, Сестри обох Згромаджень і численні вірні. Дехто приніс своїх маленьких діточок, просити Ісповідника про благословення для них.

То було дуже зворушливе прощання. Вийшовши на останній східець при вході до літака, Блаженніший задержався хвилину, обернувся і усміхнувшись помахав до нас рукою. Увійшовши до літака, за хвилину він повернувся, знову появився у дверях літака, а тоді витягнув свою білу хусточку й довго, довго махав нею, неначе хотів нам ще повторно сказати: „Будьте сильні, об'єднані, будьте великі духом, я приїду знову до вас!"

Анна Марія Баран

Зустріч з дітьми і молоддю. — М. Кузь, учениця рідної школи передає квіти Блаженнішому Йосифові, поруч о. митрат І. Олійник, дальше сестри св. Йосифа наділення церковних відзначень.

Блаженніший Йосиф промовляє до учасників зустрічі, зл'ва: суддя Б. Корчинський — голова Провінційної ради КУК, п-і А. М. Баран — голова Ради організацій за Патріярхат УКЦеркви, п-і Е. Саранчук — голова Єпархіяльної управи ЛУКЖК, Блаженніший Йосиф, Преосвящ. Андрей — (Єпископ саскатунський, п. В. Подiлюк — президент Крайової Централі Українців Католиків Канади, п. В. Дудар — голова Централі Українців Католиків Саскатунської епархії.

Верховний Архиєпископ в Ріджайні, Саск.

Столиця провінції Саскачеван, Ріджайна, не мала щастя у себе вітати Верховного Архиєпископа, як він перший раз у 1968 році відвідав Саскатун і інші осередки Саскачевану.

Коли наспіла вістка, що Блаженніший Йосиф, повертаючи із Евхаристійного Конгресу в Австралії прибуде вдруге до Канади й задержиться приблизно тиждень в Саскатуні, тоді наші вірні з Ріджайни і південного Саскачевану просили нашого Владику Андрея, щоб запросив Блаженнішого Йосифа цим разом відвідати також Ріджайну.

Владика Андрей вирішив, що Блаженніший буде в Ріджайні в неділю, 1-шого квітня ц.р. Почалися жваві приготування. Створено комітет з представників обох місцевих парафій, замовлено простору залю на бенкет, зустріч з мейором міста, прем'єром Саскачевану та деканом університету. Запляновано теж, що Блаженніший відвідає Саскачеванську легіслятуру.

Всі приготування йшли справно та скоро вперед, аж тут, на жаль, прийшла вістка від Владики Андрея, що Блаженніший, відвідує наші парафії в Австралії, й тому не зможе приїхати на означений час до Канади, але приїде до Саскатуну в п'ятницю, 20-го квітня ц.р., а від'їде в четвер слідуючого тижня. А що то буде перед-Великодний час за Григоріянським календарем, то Блаженніший не буде відвідувати ніяких місцевостей Саскачевану, а перебуватиме увесь час у Саскатуні. А в Ріджайні Блаженніший правдоподібно зможе бути щойно в червні, як прибуде знову до Саскатуну, щоби взяти участь у святкуваннях 25-річчя єпископства нашого Владики Андрея. Усі приготовлялися до зустрічі з Ісповідником Віри — на червень.

А тимчасом, 20 квітня, у саму Велику П'ятницю, за Гр. календарем, наш Владика Андрей телефонічно повідомив, що Блаженніший Йосиф, буде в Ріджайні в понеділок, 23 квітня і того дня о годині 10 ранку відслужить Архиєрейську Службу Божу.

То була для вірних в Ріджайні несподівана, радісна вістка! Ще того самого дня, вечором зійшовся святковий комітет привітання, складений з представників обох парафій і почалися приготування до прийняття Дорогого Гостя. На жаль, було неможливо зреалізувати давніші пляни. То був Великодний час за новим стилем, міський уряд, Парлямент і Університет були нечинні, а до того багато вірних, не знаючи про приїзд Блаженнішого, виїхали з міста у відвідини до рідних. Помимо тих перешкод, та ще й неприятливої погоди, українська громада столичного міста провінції вітала свого Достойного Гостя, в рямцях своїх спроможностей, гарно й торжественно. То був для нас довгоожиданий радісний день.

Блаженніший Йосиф прибув до Ріджайни літаком в понеділок о годині 8-мій ранку, в товаристві двох наших Владик: Преосв. Ніла і Преосв. Андрея та свого секретаря о. д-ра П. Стецюка. Поважна громада вірних з Ріджайни із своїми трьома душпастирями привітали Дорогого Гостя на летовищі. В дорозі з летовища, Блаженнішому показано важливіші будівлі й місця Ріджайни, а після того усі наші гості заїхали до священичої резиденції. Далеко ще перед Богослуженням народ вже жлав коло церкви, а згодом церква наповнилася вщерть вірними. Процесійно уведено Блаженнішого із священичої резиденції до церкви. У дверях церкви Блаженнішого вітала учениця рідної школи Ліда Саган, а хлібом-сіллю знаний піонер і бувший дяк парафії, п. Ю. Гук. Від парафії вітав місцевий парох о. митрат О. Пасічняк і передав ключі від церкви. Після того Блаженніший і весь причет під грімке „Буди ім'я господне", парафіяльного хору під управою дяка і диригента п. І. Гавдиди, увійшли до церкви.

Службу Божу сослужили Блаженнішому оба наші Владики, Кир Ніл і Кир Андрей, о. крилошанин М. Пилипчук, парох Мус Джа і місцевий парох о. митрат О. Пасічняк. Дияконували о. Р. Лужний, парох новозорганізованої парафії св. Атанасія і о. Л. Романів, помічник при парафії св. Василія. Функцію капелана сповнив о. д-р П. Стецюк.

По відчитанні Євангелії, довше привітальне слово виголосив наш Владика Андрей, вказуючи на Блаженнішого Кир Йосифа, як великого науковця, мужа великої, живої віри, мужа праці, трудів і великих діл для нашої страдальної Церкви, невсипущого пастиря свого стада, який помимо свого поважного віку відбуває далекі, втомлюючі дороги, щоби відвідати своїх вірних. Владика Андрей також згадав на муки, які Блаженніший пережив в советських тюрмах та на далеких засланнях. Вказав теж на Блаженнішого, як на страдальника, оборонця і борця за права нашої Церкви і нашого народу, як нашого Первоієрарха і першого Патріярха нашої Української Католицької Помісної Церкви.

При кінці Служби Божої проповідь виголосив Блаженніший „Не за славою, не за грішми я прибув до вас" — почав своє слова Блаженніший. „Я приїхав до вас, щоби вам сказати, щоб ви були добрими католиками, але при тому ви маєте бути добрими українцями. Ними ви маєте бути завжди без уваги на те, чи ви роджені в Україні, чи в Канаді, та без уваги на те, котре ви вже є покоління: друге чи третє. Ви маєте любити все, що є нам рідне, наш рідний обряд, нашу рідну мову, наші традиції, нашу рідну спадщину і Україну, так, як любите свою Канаду. Тут ви є вільні, — а там наші брати й сестри переслідувані, тут наша Церква ціла й вільна, а там знищена й в катакомбах..." — Більше, як пів години лунав сильний голос нашого Первоієрарха, сипалися його слова на душі слухачів, а з очей многих котились сльози по обличчі. Говорив наш Блаженніший як добрий батько, як той, що має силу й власть. По проповіді слідувало „Многолітствіє".

Блаженніший Йосиф у церкві св. Василія в РІДЖАЙНІ. Позаду члени вівтарної дружини.

Прийняття для Блаженнішого, Єпископів, священиків, Сестер, і членів церковних і світських комітетів, відбулося у просторій священичій резиденції. Ще довго розмовляв Блаженніший із людьми, давав поучення, ради й напімнення.

Від'їхав Блаженніший Кир Йосиф до Саскатуну в товаристві Владики Андрея, Владики Ніла й свого секретаря о. д-ра Петра Стецюка, залишаючи великі і незатерті враження зі свого побуту між нами.

День відвідин Блаженнішого Верховного Архиєпископа залишиться для Ріджайни на завжди великим незабутнім і історичним днем.

о. О. П.

Богослуження: липень - серпень

о. П. Шиндюк
10905 - 102 St., Grande Prairie
15. — Гайвс Крік 10 р.
22. — Гочкис 10; Гей Скул 4
29. — Ворслі 10; Райкрофт 4
5 серпня — Гай Прері 10 рано; Ріно 4 попол.
12. — Гренд Прері 10 рано (празник)

о. Т. Гурко
P.O. Box 8, Radway Ph. 736-3501
15. — Параскевія 10 рано
22. — Восетна 10 рано
29. — Смоки Лейк 10 рано
5 серпня — Радвей 10 рано
12. — Восетна 10 рано
УВАГА: Сестри будуть навчати катихизму у Восетній від 15 - 22 липня, а у Смоки Лейк від 22 до 29 липня.

о. Д. Гнат
Box 68, Glendon Ph. 635-3741
15. — Ст. Павль 10 р.
22. — Боннивил 10 р.
29. — Глендон 10 р. (Закінчення катихизації дітей.

о. М. Гураль
11525 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
15. — Карвел 10.30
22. — Мевлі 10.30
29. — Едсон 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
22. — Лемонт
5 серпня — Делф год. 10 рано
6. Преобр. Гдне — Ст. Майкел, Всеніюне год. 9 р., Сл. Б. 10 р.
12. — Лемонт

о. Ол. Захаріясевич
Box 215, Holden Ph. 688-3835
15. — Голден 8.30; Голден фармм 10.30 р.
22. — Голден 10.30 р. співана
29. — Голден 10.30 співана

о. Б. Каричек
Box 391, Athabasca Ph. 6752593
15. — Проспериті 9.30; Фрейнс 11.30 рано
22. — Атабаска 10
29. — Бойл 10
5 серпня — Росінгтон 10
12. — Атабаска 10

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
15. — Ллойдминстер 10.30
22. — Мирнам 10; Моркемб 11.30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta. Ph. 657-2345
15. — Ту Гилс 9; Плейн Лейк 10
22. — Ту Гилс 9; Новий Київ 10

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton
15. — Кемровз 9; Равнд Гіл 11.00
22. — Кемровз 9; Равнд Гіл 11.00
29. — Гей Лейкс 10.30

о. Р. Стародуб
Box 227, Innisfree Ph. 592-3804
15. — Ренфурлі 10
22. Іннісфрі місто 10
29. — Іннісфрі XI ренч 10

о. К. Стангрет
Box 322, Vilna Ph. 636-3543
15. — Спедден
22. — Крейгенд
29. — Смоки Лейк (священик бере участь у храмовім святі св. Володимира і Ольги.

о. І. Черкавський
Box 141, Derwent Ph. 948-3730
15. — Дервент 8.30; Елк Пойнт 10.30
22. — Дервент 10; Перше св. Причастя
29. — Дервент 8.30; Верміліон 10.30 Празник св. Ольги

САСКАЧЕВАН

о. Б. Бучинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
15. — Норт Батлефорд; Медовлейк 3 попол.
22. — Редізон
29. — Норт Батлефорд

о. Гоменко
округа Арран, Саск.
15. — Арран місто 8.30 Сл. Божа; Арран Весна 10.30 співана Сл. Божа; Арран місто 2.30 відправа на гробах (цвинтар на Подолю).
22. — Пеллі 8.30 Сл. Божа; Арран місто 10.30 співана Сл. Божа
29. — Арран місто 8.30 Сл. Божа; Пеллі 10.30 співана Сл. Божа.

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
15. — Вакав 9.30
22. — Вакав 10
29. — Вакав 9.30; Сокаль 11

о. С. Юник ЧСВВ
Box 62, Krydor, Sask.
15. — Блейн Лейк 10 (празник)
22. — Угринів 10
29. — Блейн Лейк 10
Катехизація дітей від 9 - 14 липня в Блейн Лейк.

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

15 липня, неділя 4 по Соп. † Пол. р. Преч. Діви

22 липня, неділя 5 по Соп. Панкратія

23 липня, понеділок † Антонія Печерського преп.

2 серпня, четвер Ілії прор.

5 серпня, неділя 7 по Соп. Трофима

6 серпня, понеділок † Бориса і Гліба мч.

7 серпня, вівторок † Успення св. Анни

Григоріянський календар:

15 липня, неділя 4 по Соп. † Пол. р. Преч. Діви

22 липня, неділя 5 по Соп. Панкратія

23 липня, понеділок † Антонія Печерського преп.

5 серпня, неділя 8 по Соп. Євсигнія

6 серпня, понеділок **Преображення Господне**

Літня оселя в Саскачевані

„Оселя св. Михаїла, Медж Лейк, на схід ві Кемсаку, буде для хлопців від 8 до 22 липня, для дівчат від 22 липня до 5 серпня. Приймаємо дітей від 7—14 років.

Платня за два тижні 30.00 дол.

Аплікації можна дістати в: **Rev. W. A. Wasilishen, Box 1628, Kamsack, Sask. Phone: 542-2378.**

Українські Похоронні Заведення в Алберті

І години смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton
Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 632-2011 — Lamont, Phone 895-2157
Smoky Lake, Phone 656-3000
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
Andrew — Two Hills Innisfree
В. М. СМОЛИК — президент, Я. СМОЛИК — керівник

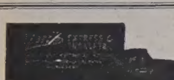

МІСЦЕВІ И ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

Княжна Марґарета їде до Єгипту

Вперше, після 30 років, член аглійської королівської родини княжна Марґарета їде в листопаді в відвідини до Єгипту.

Речник англійського уряду пояснив, що Англія хоче вдержувати приязні взаємини з арабськими державами з уваги на доставу нафтової ропи.

—o—

• **В 1971 році 19.7% всіх** канадців померло на недугу пістряка (рака). То був зріст на 0.2% в порівнанні із 1970-им роком.

ДЕНТИСТИЧНА КЛІНІКА 7-е АВЕНЮ
11023 - 107 авеню,
Едмонтон — тел. 425-9214
Цертифікований дентистичний механік.

AUDIOTONE
THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
John ROBERTS
10246 - 102 St., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

Дрібні оголошення

• ВІКОМ 23 РОКИ самітна українка в Польщі бажає пізнати самітнього інтелігентного щирого й порядного хлопця. Адреса:
Eugenia KORDAN
19-520 BANIE MAZURSKIE
pow. GOŁDAP,
woj. BIAŁYSTOK, POLSKA

—o—

КАНАДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ
ЗМАГАННЯ ЗА НАЙКРАЩУ ПИСАНКУ

Зголошення від молодих, середного віку й старших громадян приймається до 31-го липня 1973 р.

Оцінка, нагороди-трофей і грошеві нагороди будуть дані 3 серпня 1973 р.

Докладніші дані можна одержати письмом від:
CANADA'S NATIONAL UKRAINIAN FESTIVAL,
20 Memorial Boulevard,
Dauphin, Manitoba

—o—

• КІМНАТА НА ВИНАЙМ для студента Технічної школи. Тел.: 479-5180.

—o—

• **В минулому році** в Австрії було 65,784 нещасливих випадків, наслідком яких згинуло 3,423 особи.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

США дозброюються

(закінчення з стор. 1.)

риканські реактивні бойові літаки Ф-15 ОРЕЛ, які будуть найкращими з усіх теперішних бойових літаків світу. 729 літаків Ф-15 коштуватимуть США 7.9 мільярдів долярів.

Американська сухопутня армія працює над новим танком, який зможе скорше їхати, буде мати сильніше опанцирення та різні технічні вдосконалення. Кошти будови одного танка — сягають пів мільйона долярів. Армія вже замовила 4,000 цих нових танків. Щоб дорівняти СССР, який будує приспішеним темпом атомні підводні судна. США вже будує одно з найбільших атомних суден світу, поємністю 16,000 тонн, тобто вп'ятеро стільки, що має американське перше судно „Навтілюс" побудоване 1960 року. Судно зможе плисти далеко скорше, як дотеперішні підводні атомні судна, зможе занурюватися глибше та перебувати довше під водою, як усі того роду дотеперішні судна.

Одно таке судно буде мати 24 потужні ракетні бомби з атомними головками, які може вистрілювати на віддаль 61,000 миль.

Американська воєнна маринарка домагається 10 таких підводних суден та 23-ох менших підводних атомних суден.

Якщо американський парлямент затвердить проєкт воєнної маринарки то це буде коштувати США 30 мільярдів долярів.

Американська маринарка працює над проєктом нового воєнного судна, що могло б далеко скорше плисти, було більше рухливе та могло перевозити менші судна для окрмих завдань. Ближчих подробиць цього проєкту не виявлено.

Над кілька іншими проєктами воєнної техніки працюють американські фахівці, що про них досі немає ніякої згадки в пресі, не знати. Але певно, що американські вчені працюють над різного роду новою зброєю, бо давня лалинська пословиця каже: „Якщо хочеш миру, готовися до війни".

—o—

Короткі вістки

• 14 албертських організацій, що гуртують пенсіонерів, дістали допомогу („грент") від федерального уряду на переведення в життя 155 проєктів, коштом 1,144,036 дол.

• **Федеральний уряд** перебрав на себе переговори із між представниками юнії 56,000 залізничих робітників та управою залізниць у справі підвишки заробітних платень.

• **Наслідком зливного** дощу поблизу Торонто зударилося 75 автомобілів, а між ними два автобуси, один із 47-ома шкільними дітьми. 29 осіб було поранених, а багато автомобілів поважно пошкоджених.

• **ШСА матимуть** на 1-го липня ц.р. всього 450 мільйонів бушлів збіжжя із минулого року в запасі. В тому часі минулого року США мали в шпихлірах 863 мільйони бушлів.

NOTICE FOR CHANGE OF NAME

CANADA
PROVINCE OF ALBERTA

Notice is hereby given that I, Andrew Horoshko of 5204 - 92 Ave., Edmonton in the Province of Alberta, student intend to make application to the Director of Vital Statistics, under the provisions of The Change of Name Act, R.S.A. 1970, for changes of name as follows:

1. For a change of my name to Andrew Hartford.

2. For a change of my wife's name from Mary Sharon Horoshko to Mary Sharon Hartford.

3. for changes of my children's names:

From Cheryl Susan Horoshko to Cheryl Susan Hartford.

From Mark Andrew Horoshko to Mark Andrew Hartford.

From Brian William Horoshko to Brian William Hartford.

From Bradley Ross Horoshko to Bradley Ross Hartford.

Andrew Horoshko
Signature of applicant — legal name in full.

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
#300 10448 - 82 Avenue
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
— Припасовує окуляри

Dr. M. F. Stadnyk
Dr. Irwin Stadnyk
Окулісти-Оптометристи
512 Canada Bldg. Saskatoon
Phone 244-8650

Знижено кошта перевозу ріпаку

Федеральна транспортова комісія дала канадським залізничим лініям дозвіл обнизити ціну за перевіз виробів із ріпакового насіння залізницями. Згідно з дорученням федеральної транспортової комісії залізничі лінії мусять обнизити ціну за перевіз меленого ріпакового насіння, на залізничих лініях на захід від Тандер Бей, по 25 центів на 100 фунтів. Приблизні обчислення залізничих ліній виявляють, що залізничі лінії втратять на цій знижці приблизно 500,000 долярів річно.

—o—

ПЕНСІОНЕРИ НЕ ХОЧУТЬ ЖИТИ В ДОМАХ ДЛЯ ПЕНСІОНЕРІВ

95% пенсіонерів у Північній Америці живуть поза домами для пенсіонерів, бо воліють жити приватно. Так виявило опитування й досліди над життям пенсіонерів у Північній Америці.

Якщо йдеться про Алберту, то тут 57.7% пенсіонерів живуть у власних домах, а 3% у винайманих домах, 25% живе в винайманих мешканнях в апартментах. В домах для пенсіонерів живуть лише ті пенсіонери, яким уже важко, з різних причин жити у власних домах чи винайманих домах. Одначе й при такому малому числі охочих пенсіонерів жити в домах для пенсіонерів в Едмонтоні, ці доми заповнені й охочі перейти до них жити мусять ждати на місце в домі протягом часу від одного місяця аж деколи до трьох років.

—o—

• **Канада, яка належить** до десяти країн світу, що видобувають найбільше нафтової ропи, мусить спроваджувати майже половину ропи, що потребує для власного вжитку, із Венесуелі та країн Близького Сходу.

Знову рагети для Єгипту

СССР післав до Сирії та Єгипту найновіші протилетунські ракети САМ-6. Ці ракети закладають вздовж сирійсько-ізраїльського кордону та вздовж Суезького каналу. Кромі цього цими ракетами забезпечують теж перед нападами ізраїльських літаків столицю Сирії Дамаск.

—o—

• **В околиці** Лос Енджелес, Каліфорнія, горіли ліси з такою силою, що захопили й коштовні житлові доми, примушуючи мешканців утікати в безпечне місце. Жертвою пожежі впало 11 коштовних житлових домів, кожний вартости прибл. 300,000 долярів.

• **Американський** парлямент ухвалив виплатити стейтам та містам у США протягом двох найближчих років два мільярди долярів на обротьбу зі злочинністю.

ROCKETT
AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

СІ-ПІ-ЕР МАЄ ПРАВИЛЬНІ ЛЕТУНСЬКІ ПОСЛУГИ ДО ПІВНІЧНОЇ ЕВРОПИ

АЛЕ МИ МУСИМО ЇХ ЩЕ ПОЛІПШИТИ

Зверніть увагу на наші прогулькові подорожі на 22-45 днів.
Вам не треба резервувати місць місяцями наперід.
Вам не треба давати 25% задатку з вашою резервацією.
Вам не треба платити за подорож 30 днів наперід.
Ви не тратите нічого, якщо ви відмовитеся від подорожі.
Вас не коштує нічого, якщо ви зміните свій плян в останній мінуті.
Ви не тратите нічого, якщо ви відмовитеся від подорожі.
буде в літаку.

Ви можете летіти до одної країни, а повертатися з іншої. (Наприклад, якщо ви летите до Амстердаму, то ви можете вертатися наприклад з Копенгаги або Мюнхену).

В часі польоту в подорож та при повороті вами займуться дуже дбайливо. Вам будуть услугувати стюарди та стюардеси, вишколені відповідно до европейської традиції. Вони подадуть вам смачні страви, приготовані за кухарськими приписами різних країн. Попри наші дешеві летунські підорожі на час 22-45 днів, ми маємо знижкові летунські подорожі для молоді та дітей.

І ви можете летіти, тепер, а платити за те пізніше.

Зв'яжіться з вашим подорожним агентом для СІ-ПІ-ЕР.

Ми можемо бути навіть дешевші від других

CP Air

SEASON'S TREATS

WHO SAYS SHOPPING CAN'T BE FUN? IT IS WHEN YOU SHOP-AND-SAVE AT SAFEWAY. COME PROVE IT TO YOURSELF. HURRY ON OVER TO SHARE IN THIS REMARKABLE SUMMER SAVINGS SPREE! SEE HOW MANY OF THE SPECIALS ARE ON YOUR FAVORITES. STOCK UP YOUR PANTRY SHELVES, YOUR FREEZER, YOUR REFRIGERATOR. THIS IS A SWINGING SAVINGS EVENT. DON'T MISS IT. WE'LL BE EXPECTING YOU!

SAFEWAY
CANADA SAFEWAY LIMITED

BAYDALA DRUGS

- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ТРЕБА ПРОДАВЦІВ ДО „РІЛ ЕСТЕЙТ"

Нам потрібно вісім чоловіків або жінок для продажу реальностей в нашому новому відділі „Терра пляза бренч". Хочете бути незалежним працівником та працювати в підприємстві де ви самі встановлюєте вашу платню?
Ми вас вишколимо до того. Наші менаджери не змагаються в продажеві з нашими продавцями. Вони співпрацюють з ними.
Для довірочного інтерв'ю дзвоніть до менаджера від продажей Нік Ділялло (Nic DiLallo) на ч. 476-3351.

UNITED TRUST COMPANY
12920 - 97 St. Edmonton, Alberta

ДЕНЬ БУКК

Єпархіяльна управа БУКК влаштовує в день Патрона БУКК св. Володимира

ДЕНЬ БУКК

на Єпархіяльній оселі в неділю, 15-го липня 1973 р. — разом із закінченням Літнього табору.
Це Свято організується під кличем:

„В 10-РІЧЧЯ ЗВІЛЬНЕННЯ З КАТОРГИ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА І КАРДИНАЛА БЛАЖЕННІШОГО КИР ЙОСИФА".

В програмі: Архиєрейська Служба Божа — год. 10.00 перед пол.

По Службі Божій обідова перерва від год. 12.00 — 1.00.

Концерт таборової молоді та інших год. 1-а попол.

Доповідь митрофорного протоієрея о. д-ра М. Сопуляка — год. 1-а попол.

Після офіційної частини товариські гри та забави для молоді і старших.

Технічною частиною свята занимається відділ БУКК при парафії св. Юрія Побідоносця в Едмонтоні.